

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. Бургас, 30.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла М. Цолова

Членове: Галина Т. Канакиева
Мая П. Величкова

при участието на секретаря Елена П. Гева
в присъствието на прокурора Кр. Ил. Ст.
като разгледа докладваното от Светла М. Цолова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20212000600257 по описа за 2021 година

С присъда №28 от 29.09.2021г. по НОХД №578/2021г. Бургаският окръжен съд признал подс. Р. В. В. за виновен в това, че:

А. На 10.06.2020г., в гр. Бургас, в ж. к. „М. р.“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. *, в обитавания от него апартамент, без надлежно разрешително, съгласно чл. 73, ал. 1 от Закон за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите (ЗКНВП) и чл. 1 и сл. от Наредбата за условията и реда за разрешаване на дейностите по чл. 73, ал. 1 от ЗКНВП, държал с цел разпространение високорискови наркотични вещества, а именно: метамфетамин с общо нетно тегло 5,067 грама, на стойност 126,67 лева и 3,4 – метилендиоксиметамфетамин /MDMA/ с тегло 0,631 грама, на стойност 25,24 лева, както следва:

Обект №1 – 4,795 грама със съдържание на основно вещество метамфетамин – 49,30%;

Обект №2 – 0,194 грама със съдържание на основно вещество метамфетамин - 4,30%;

Обект №3 – 0,078 грама със съдържание на основно вещество метамфетамин - 53,80%;

Обект №4 – 0,631 грама със съдържание на основно вещество MDMA - 43,20%, поради което и на основание чл. 354а, ал. 1, изр. 1, пр. 4 и чл. 54 от НК му наложил наказания лишаване от свобода за срок от три години и глоба в размер на 10 000 лева.

Б. На 10.06.2020г. в гр. Бургас, в ж. к. „М. р.“, бл. *, вх. *, ет. *, ап.* и на 02.07.2020г. в гр. Бургас, в себе си, в условията на продължавано престъпление, без надлежно разрешително, съгласно чл. 3, ал. 4, чл. 30 и чл. 73, ал. 1 и ал. 2 от Закон за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите (ЗКНВП) и чл. 1 и сл. от Наредбата за условията и реда за разрешаване на дейностите по чл. 73, ал. 1 от ЗКНВП и приложение I от Наредба №1 от 18.04. 2008г. за контрол на прекурсорите на наркотични вещества и Регламент № 273/2004, чл. 2, буква „а“, Приложение I, Категория 3 на Европейския парламент и Съвета относно прекурсорите на наркотичните вещества, държал прекурсори, материали и съоръжения за производство на наркотичното вещество „метамфетамин“, с цел неговото разпространение, както следва:

1. На 10.06.2020г. – **прекурсори:** солна киселина /хлороводород, водороден хлорид, HCL/ с общо нето тегло 0,400л. /411,640 гр./;

материали: натриев хидроксид /натриева основа, NaOH/, с общо нето тегло – 390,410 гр.;

червен фосфор /P/ с нето тегло 2,630 гр.; червен фосфор /P/ с нето тегло 1,066 гр. ; червен фосфор /P/ с нето тегло 0,159 гр.; червен фосфор /P/ с тегло 4,843 гр. или общо червен фосфор /P/ с нето тегло 11,205 гр.;

Йод с общо нето тегло – 7,751 гр.;

съоръжения: един брой стъклена колба с вместимост от 300 мл., електронна везна в сив цвят, противогаз с надпис „Pro 2000 CF“.

2. На 02.07.2020г. - **прекурсори:** солна киселина /хлороводород, водороден хлорид, HCL/ - 0,430 л. /473,680 гр./, солна киселина /хлороводород, водороден хлорид, HCL/ - 0,420л. /454,370 гр./;

материали: натриев хидроксид /натриева основа, NaOH/, с общо нето тегло –388,230 грама;

Йод с общо нето тегло –25,1100 грама;

червен фосфор /P/ с нето тегло 4,488 грама;

съоръжения: гумена ръкавица, ролка алуминиево фолио, стъклена колба – 250 мл., пластмасова фуния, стъклена колба – 150 мл., стъклен огнеупорен

капак, прозрачна пластмасова тръбичка, 1 брой електронна взна, поради което и на основание чл. 354а, ал.1, изр.2 вр. чл.26, ал.1 и чл.54 от НК му наложил наказания лишаване от свобода за срок от четири години и глоба в размер на 30 000 лева.

На основание чл.23, ал.1 от НК определил на подс. Р. В. В. общо наказание лишаване от свобода за срок от четири години, към което на основание чл.23, ал.3 от НК присъединил наказанието глоба в размер на 30 000 лева.

На основание чл.57, ал.1, т.2, б. „в“ от ЗИНЗС определил първоначален строг режим за изтърпяване на определеното общо най-тежко наказание лишаване от свобода.

На основание чл.68, ал.1 от НК привел в изпълнение наказанието лишаване от свобода за срок от осем месеца, наложено на подс. Р. В. В. по НОХД №3399/2020г. на Районен съд – Бургас.

Осъдил подс. Р. В. В. да заплати в полза на държавата направените по делото разноски, както следва: 588,17 лева по сметка на ОД на МВР - Бургас и 30 лева по сметка на Окръжен съд – Бургас.

Отнел в полза на държавата веществените доказателства: наркотичните вещества и прекурсорите, предадени на Агенция „Митници“, ЦМУ с писмо № 3292р-2482/08.02.2021г. за предаване на НВ, писмо до „Митници“, ЦМУ № 431000-9038/11.11.2020г. за предаване на НВ, приемопредавателен протокол за предаване на НВ и прекурсори.

Произнесъл се по предметите, приложени като веществени доказателства, които на основание чл.53, ал.1, б.„а“ от НК отнел в полза на държавата и постановил тяхното унищожаване като вещи без стойност.

Постановената присъда е обжалвана от упълномощения защитник на подс. Р. В. В. с оплаквания за незаконосъобразност и необоснованост на присъдата, както и за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Жалбата е бланкетна и не съдържа аргументи в подкрепа на релевираните доводи. Претендира се въззивният съд да отмени атакуваната осъдителна присъда и да постанови нова, с която да оправдае подсъдимия. Алтернативно иска отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане на първата инстанция.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция представителят на Апелативна прокуратура – Бургас изрази становище, че въззивната жалба на упълномощения защитник на подс. Р.В. е неоснователна. Счита, че

атакуваната присъда е обоснована и законосъобразна, поради което пледира тя да бъде потвърдена. Преценява, че на досъдебното производство и в съдебната фаза не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да бъдат основание за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане. Намира мотивите на първоинстанционния съд за пълни, ясни, задълбочени и съответни на осъдителния диспозитив. Изказа позиция, че събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната взаимовръзка, обосновават възприетата от съда фактическа обстановка, която от своя страна е дала основание да се направят законосъобразни правни изводи за съставомерност на инкриминираните деяния и за тяхното авторство в лицето на подсъдимия. Възражава срещу довода на защитника за необоснованост на присъдата, респ. за липса на доказателства, установяващи извършването на двете престъпления. Изтъква, че по делото са събрани многобройни доказателствени материали - показанията на свидетелите: М. К., Н. Ч., В. Н., Г. К., К. Х., Ж. И. и А. Н., протоколите за претърсване и изземване, протоколите за оглед на веществени доказателства и отделяне на представителни проби, заключенията на експертизите, справки за съдимост и др., които в мотивите на съдебния акт са обсъдени подробно, поотделно и в тяхната съвкупност, обсъдени са и противоречията между доказателствените източници, осъществена е задълбочена и обективна оценка на наличната доказателствена маса от страна на съда, отговорено е и на възраженията на защитата. Изрази становище за категорично установена от събраните по делото доказателства фактическа обстановка и за изведени от нея законосъобразни правни изводи. Смята, че са неоснователни възраженията на защитника за допуснато от съда съществено процесуално нарушение, изразяващо се в кредитиране на свидетелски показания, депозирани на досъдебното производство, а не изявленията на свидетелите при разпита им в съдебното следствие. В тази връзка отбелязва, че когато свидетелят твърди, че не си спомня определени обстоятелства, както и при оттеглени показания, в случай, че досъдебните показания са били прочетени по установения ред при наличие на законовите предпоставки за това, съдът може да даде вяра или на показанията, дадени по време на досъдебното производство, или на тези, дадени в хода на съдебното следствие, в зависимост от това кои от тези обяснения в пълна мяра кореспондират с другите събрани, проверени и кредитирани по делото доказателствени материали. Отстоява тезата за правилен подход на съда в преценката му на кои свидетелски показания да се довери – на тези от досъдебното производство или на тези, дадени пред него.

Отдели специално внимание на досъдебните показания на свид. К., който не ги потвърдил при разпита си на съдебното следствие. Смята, че първоинстанционният съд правилно е дал вяра на показанията на посочения свидетел, дадени в хода на разследването, когато той е имал пресен спомен за случилите се събития, а въпросните показания са детайлни, последователни и кореспондиращи с останалите доказателствени средства – показанията на свид. Ч., протокол за претърсване и изземване и др. Съпоставяйки досъдебните и съдебните показания на свид. К. и анализирайки разминаванията между тях, сподели оценката на съда за достоверност на първите показания на свидетеля. Присъедини се към разбирането на съда, че показанията на свид. К. не са били дадени под натиск на полицията, тъй като в тази насока липсват каквито и да е било данни в кориците на делото. На възражението на защитника за липса на намерен ефедрин, основен компонент за производство на метамфетамин, противопоставя факта на намерено готово производство, при което очевидно е бил използван ефедринът и това обяснява отсъствието на това вещество сред намерените прекурсори. Позовава се на съдебна практика, която пояснява какво представляват материалите по смисъла на чл.354а, ал.1, изр.2 от НК. Подчертава, че за съставомерността на деянието по чл.354а, ал.1, изр.2 от НК законът не поставя изискване за минимални количества или концентрация на веществата, нито предвижда условие подсъдимият да държи всички необходими вещества за синтез на съответния наркотик. Намира наложените наказания за справедливи, определени при спазване изискванията за индивидуализация на наказанието и при съобразяване смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства. Солидаризира се с мнението на съда за липса на смекчаващи отговорността обстоятелства и с дадената оценка и значение на утежняващите фактори касателно необходимата наказателна репресия спрямо подсъдимия. Намира за правилно приложен текстът на чл.23, ал.1 от НК, като в съответствие с него съдът е определил наложеното общо най-тежко наказание – четири години лишаване от свобода, което ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в чл.36 от НК. По изложените съображения моли въззивният съд да потвърди изцяло първоинстанционната осъдителна присъда.

Упълномощеният защитник на подс. Р.В. В. поддържа подадената от него въззивна жалба, заявявайки, че първоинстанционната осъдителна присъда е необоснована, незаконосъобразна и несправедлива. Твърди, че както на досъдебното производство, така и в съдебната фаза е налице дефицит на

годни доказателства, които да обосновават осъдителните изводи на първата инстанция. Счита, че съдът неправилно е дал приоритет на едни свидетелски показания за сметка на други, които е пренебрегнал. Заяви, че по това наказателно производство е налице само един-единствен свидетел, който уличава подсъдимия в извършване на вменените му престъпления. Обръща внимание на заключението на съдебно-химическата експертиза, което е категорично, че в отсъствието на ефедрин и псевдоефедрин не може да бъде произведен метамфетамин. Отстоява тезата, че досъдебните показания на свидетеля, който уличава подсъдимия в осъществяване на престъпната дейтелност, са били дадени при наличие на упражнено полицейско насилие, макар че такова не може да бъде доказано в настоящото производство, както и по други наказателни дела, но това е така, защото всеки полицейски служител, упражнил насилие спрямо свидетел или обвиняем, взима необходимите мерки да няма доказателства за това. Смята, че такъв е и конкретният случай. Претендира въззивният съд да отмени първоинстанционната осъдителна присъда и да върне делото за ново разглеждане от друг състав на окръжния съд. Отправя алтернативно искане за намаляване на наказанието, което намира за прекомерно, като не конкретизира за кое от наложените на подсъдимия няколко наказания се отнася претенцията.

Подс. Р. В. се присъедини към становището и исканията на своя защитник. Заяви, че не отрича, че употребява наркотици и че такива е притежавал в случая, като намерените в него наркотици са били за негова лична употреба. Допълни, че приема наркотици от доста дълго време, но не разпространява такива, нито произвежда. Споделя, че е пробвал да си произведе метамфетамин, но не е успявал. Твърди, че работи и има трудов стаж от около десет години. Намира наложеното му наказание лишаване от свобода за завишено и смята, че същото следва да се намали на две години, за да бъде справедливо.

Въззивната жалба, като подадена в петнадесетдневния преклузивен срок по чл.319, ал.1 от НПК, от упълномощения защитник на подсъдимия, който като самостоятелна страна в процеса, има право да оспорва постановената присъда, съгласно чл.318, ал.6 от НПК, е допустима.

Бургаският апелативен съд, след като се запозна с всички материали по настоящото наказателно производство, обсъди доказателствата, събрани на досъдебното производство и в съдебно заседание пред първата инстанция и провери атакуваната присъда по оплакванията на въззивника и служебно

изцяло, съгласно чл.314, ал.1 от НПК, направи извода, че въззивната жалба на защитника на подсъдимия е частично основателна.

Въззивният съд, съобразявайки направените от жалбоподателя оплаквания срещу присъдата и изпълнявайки задължението си по чл.314, ал.1 от НПК за цялостна служебна проверка на първоинстанционния съдебен акт, счете за необходимо на първо място да осъществи контрол за спазването на процесуалните правила, за да установи дали в хода на проведеното досъдебно производство, както и в хода на първо-инстанционното съдебно следствие са били допуснати нарушения на процесуалния закон и ако е така - дали те са съществени по своя характер и дали са отстраними във въззивното производство или в предходен процесуален стадий. В случай на липса на такива нарушения или на възможно тяхно отстраняване във въззивното производство, въззивната инстанция следва да разгледа спора по същество, докато в противен случай следва да отмени присъдата и да върне делото за ново разглеждане на първостепенния съд, съгласно чл.335, ал.2, предл.1 от НПК, който правен резултат не изисква разглеждане на спора по същество и не налага произнасяне по оплакванията за необоснованост и незаконосъобразност на присъдата, нито проверка за явна несправедливост на наложените наказания. Посоченото правомощие за проверка досежно спазването на процесуалния закон по това дело въззивната инстанция упражнява по силата на законоустановеното в чл.314, ал.1 от НПК служебно начало да проверява изцяло правилността на оспорения съдебен акт, независимо от основанията, които е посочила страната, инициирала въззивния контрол и независимо от нейните устно изразени претенции пред въззивния съд.

Във въззивната жалба на упълномощения защитник е заявен изрично довод за нарушения на процесуалния закон, но такива конкретни нарушения не са посочени, нито са изложени аргументи в тяхна подкрепа. В хода на съдебните прения при въззивното разглеждане на делото защитникът на подсъдимия отново не изтъкна конкретни съществени нарушения на процесуалните правила. Пространните му възражения касаят доказателствената дейност на първостепенния съд, поставена в основата на изграждане на вътрешното съдийско убеждение по фактите, като се твърди, че не са спазени правилата за събиране, проверка, анализ и оценка на доказателствените материали; че приетата от съда фактическа обстановка не кореспондира със събрания по делото доказателствен материал; че не са отстранени противоречията в доказателствените материали, някои от тях са

били тълкувани превратно; постановената осъдителна присъда не се основава на безпротиворечиви и убедителни доказателства, които да са били събрани и проверени по предписания процесуален ред и въз основа на които да може да се направи категоричен извод за виновно поведение на подсъдимия и съставомерност на деянията по чл.354а от НК; обективният анализ на доказателствената съвкупност не установява категорично автора на деянията в лицето на подсъдимия, не установява също, че последният е държал процесните наркотични вещества с цел разпространението им на трети лица, както и че подсъдимият е държал прекурсори, материали и съоръжения с цел производство на метамфетамин, поради което се налага оправдаване на подсъдимия.

При реализиране на проверка за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, следва да се подчертае, че съгласно задължителните указания, дадени с Тълкувателно решение №2/2002г. по н. д. №2/2002г. на ОСНК на ВКС и константната съдебна практика, процесуалните последици от недостатъчно и/или ненадлежно събрани доказателства, от липсата на анализ на същите или от тяхната неправилна оценка, не представляват съществени нарушения на процесуалните правила и поради това не обуславят отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първата инстанция. С оглед на това, дори и в хипотеза на допуснати процесуални нарушения в доказателствената дейност на разследващите органи, както и в тази на първостепенния съд по допускане, събиране, проверка, анализ и оценка на доказателствените материали, те не се считат за такива от категорията на съществените, довели до ограничаване процесуалните права на обвиняемия/подсъдимия или на неговия защитник, нито за такива от категорията неотстраними от въззивната инстанция процесуални нарушения. Когато процесуалното нарушение, допуснато на досъдебното производство е отстранено в съдебната фаза на процеса, то не съставлява основание за връщане на делото на прокурора. Ако съдебното производство е протекло съобразно правилата на чл.13, ал.1 и чл.14, ал.1 от НПК, евентуално нарушение на изискванията за обективност, пълнота и всестранност на разследването, е без значение за изхода на делото.

Съобразявайки горното и след осъществена служебна проверка, въззивният състав заключи, че в хода на настоящото наказателно производство и при постановяване на атакуваната присъда не са допуснати такива нарушения на процесуалните правила, които да се квалифицират като съществени и да представляват основания за отмяна на присъдата и връщане

на делото за ново разглеждане, съгласно чл.335, ал.2, предл.1 от НПК. Всички направени от защитата оплаквания по същината си са такива за необоснованост, незаконосъобразност и несправедливост на присъдата и ще се обсъдят по-долу в настоящото решение, с което въззивната инстанция следва да се произнесе по съществото на спора.

Въззивният съд, действайки като втора поред инстанция по фактите и разглеждайки оплакванията за незаконосъобразност и необоснованост на присъдата, съдържащи се в жалбата на защитника и устно заявени от него в публичното заседание, извърши собствена преценка на доказателствената съвкупност и въз основа на нея изгради изложената по-долу фактическа обстановка по спора, която съвпада с възприетата от първостепенния съд, като същата не обосновава различни правни изводи относно разгледаните деяния, тяхната правна характеристика и участието на подсъдимия в тях. Анализирайки задълбочено и всеобхватно всички доказателствени източници, настоящата инстанция направи следните фактически констатации:

Подсъдимият Р. В. В. е роден на **.**.****г. в гр. Бургас. Той е българин, български гражданин, неженен, със средно образование, работи, с постоянен адрес: гр. Бургас, ж. к. „М. Р.“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. *.

Към 10.06.2020г. подс. Р.В. е бил реабилитиран.

С одобрено от съда споразумение от 31.03.2009г. по НОХД №449/2009г. на Районен съд – Бургас подс. В. е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл.195, ал.1, т.3 вр. чл.194, ал.1 вр. чл.20, ал.4 от НК, за което при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК му е било наложено наказание седем месеца лишаване от свобода, чието изпълнение на основание чл.66, ал.1 от НК е било отложено за изпитателен срок от три години.

С одобрено от съда споразумение от 16.10.2009г. по НОХД №3108/2009г. на Районен съд – Бургас подс. В. е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл.215, ал.1, пр.1 от НК, за което при условията на чл.55, ал.1, т.2, б.„б“ от НК му е било наложено наказание пробация, включващо следните пробационни мерки: задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от шест месеца, задължителни срещи с пробационен служител за срок от шест месеца и безвъзмезден труд в полза на обществото в размер на 100 часа за срок от една година.

С определение от 24.11.2009г., в сила от 10.12.2009г., по ЧНД №3524/2009г. на Районен съд – Бургас на подс. В. е било определено за престъпленията – предмет на разглеждане по НОХД №449/2009г. и НОХД

№3108/2009г., двете на Районен съд – Бургас, едно общо наказание седем месеца лишаване от свобода, чието изпълнение на основание чл.66, ал.1 от НК е било отложено за изпитателен срок от три години.

С одобрено от съда споразумение от 09.10.2011г. по НОХД №23555/2011г. на Софийски районен съд подс. В. е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл.354а, ал.3, пр.2, т.1, алт.1 от НК, за което са му били наложени наказания девет месеца лишаване от свобода при първоначален строг режим и глоба в размер на 2000 лева. С определение по същото дело, на основание чл.68, ал.1 от НК, е било приведено в изпълнение общото наказание от седем месеца лишаване от свобода, определено по ЧНД №3524/2009г. на Районен съд – Бургас, което да се изтърпи при първоначален общ режим. Подсъдимият е изтърпял това наказание на 27.04.2012г. Той е изтърпял наказанието от девет месеца лишаване от свобода по НОХД №23555/2011г. на Софийски районен съд в периода 28.04.2012г. – 03.12.2012г., когато е бил освободен от затвора, при зачитане времето, през което е бил с мярка за неотклонение задържане под стража.

За посочените осъждания подс. В. е бил реабилитиран на основание чл.88а, ал.4 вр. чл.88а, ал.1 вр. чл.82, ал.1 от НК с изтичането на петгодишен срок от изтърпяване на наказанието седем месеца лишаване от свобода, т. е. на 27.04.2017г. и с изтичането на петгодишен срок от изтърпяване на наказанието девет месеца лишаване от свобода, т. е. на 03.12.2017г.

С присъда №120 от 28.08.2020г., в сила от 03.11.2020г., по НОХД №3399/2020г. на Районен съд – Бургас, подс. В. е бил признат за виновен в извършване на **10.08.2020г.** на престъпление по чл.354а, ал.3, т.1 от НК, за което на основание чл.58а от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от осем месеца, както и наказание глоба в размер на 2000 лева, като изпълнението на наказанието лишаване от свобода е било отложено за изпитателен срок от три години.

Свидетелят М. К. употребявал наркотични вещества, предимно метамфетамин /на жаргон „пико“/, а по-рядко употребявал марихуана.

През 2019г. свид. К. се запознал с подс. Р.В., с прякор "Д." При проведен между тях разговор свид. К. разбрал, че подс. В. произвеждал и продавал наркотично вещество метамфетамин /„пико“/. Дватамата си разменили номерата на мобилните си телефони.

В края на 2019г. свид. К. за първи път се обадил на подс. В. и поискал да си закупи от него около 1 грам от наркотичното вещество метамфетамин,

като при продажбата заплатил сумата от 30 лева за наркотика. След това свид. К. започнал периодично да си закупува от подс. В. от посоченото наркотично вещество, като за 1 грам заплащал от 30 до 50 лева. При покупката на наркотика срещите между двамата се състояли пред блока, в който живеел подс. В. – гр. Бургас, ж. к. „М. Р.“, бл. *, вх. *, а по-рядко сделката ставала в самия апартамент на подсъдимия, намиращ се на 4 етаж, десен апартамент.

Когато се качвал в апартаментата, обитаван от подс. В., свид. К. е виждал на терасата газов котлон, бутилка с разрежител, хапчета, за които знаел, че служели за производство на наркотичното вещество метамфетамин, както и купа, в която наркотичното вещество се изпарявало.

Когато свид. К. си закупувал метамфетамин от подс. В., същият завивал наркотичното вещество в намачкана кутия от цигари, която пускал през терасата на апартаментата си, а К. оставял парите в пощенската кутия с надпис „В.и“, намираща се във входа на блока.

Свидетелката Н. Ч. също употребявала периодично наркотично вещество метамфетамин / „пико“ / и в тази връзка се запознала с подс. Р.В. с прозвище "Д." В продължение на около три - четири години тя си закупувала от подс. В. наркотично вещество метамфетамин от по 1 грам на цена от 30 лева. Предаването на наркотика и неговото заплащане ставало по същия начин както при свид. К. - пред входа на блока, в който живеел подсъдимият или в самия апартамент, находящ се на четвъртия етаж. Когато свид. Ч. посещавала апартаментата на подсъдимия, е виждала там пособия и препарати за производство на наркотичното вещество метамфетамин – киселина, разрежител, йод, червен фосфор и посуда от йенско стъкло, в които се поставяло наркотичното вещество, кутийки с хапчета и везни за теглене.

Пред свидетелите К. и Ч. подс. В. е казвал, че неговото „пико“ е с най-добро качество.

На 10.06.2020г. в Сектор „Криминална полиция“ при Четвърто РУ на МВР – Бургас била получена информация, че подс. Р.В. държал в апартаментата си наркотично вещество метамфетамин /„пико“/, като възнамерявал да го изнесе от жилището си и да го укрие поради страх от полицейско задържане по повод на това вещество. След получаване на оперативната информация полицейският служител свид. В. В. съставил докладна записка до началника на Четвърто РУ на МВР – Бургас. В тази връзка бил сформиран полицейски екип за извършване проверка на апартаментата, в който живеел подс. В.. В

полицейския екип участвали и свидетелите В. Н. и Г. К.. Те се насочили към адреса на подсъдимия, когото срещнали пред входа на блока, в който той живеел. На въпроса на полицаите дали притежава наркотично вещество, подс. В. отговорил, че в апартамента си имал приготвено от него наркотично вещество метамфетамин, предназначено за лична консумация. След получаването на този отговор свид. Н. уведомил дежурния на Четвърто РУ на МВР – Бургас, с цел сформирание на дежурна следствено-оперативна група, която да извърши неотложни процесуално-следствени действия - претърсване и изземване.

На същата дата, 10.06.2020г., за времето от 11.30 ч. до 12.15 ч., на основание чл.161, ал.2 от НПК, в условията на неотложност разследващ полицай от Четвърто РПУ – Бургас, извършил процесуално-следственото действие „претърсване и изземване“ в жилището на подс. В., намиращо се в гр. Бургас, ж. к. „М. Р.“, бл.*, вх.*, ет.*, ап. *, в присъствието на самия подсъдим. При претърсването са били намерени и иззети като веществени доказателства множество предмети, подробно описани в протокола за претърсване и изземване. Самото действие по претърсване и изземване е било одобрено в рамките на 24 часа от съдия от Районен съд – Бургас с определение от 11.06.2020 г. по ЧНД № 2164/2020г. по описа на Районен съд – Бургас.

С протокола за претърсване и изземване били иззети следните предмети: пластмасова кутийка със зелен капак, с бели кристалообразни вещества в нея, реагиращи при полевия тест на „метамфетамин“ и характерно оцветяване в червен цвят; по-малка прозрачна кутийка с бяло кристалообразно вещество; ел. везна в сив цвят; прозрачна йенска тава с остатъчни вещества по нея; прозрачно шише с надпис: „солна киселина“ – 450 мл“ ; бял буркан с надпис – „сода на люспи за сапун“; поставени в чиния четири броя свитъци от филтърна хартия за кафе с червено прахообразно вещество, поставено в тях; кафява кутия с капак, със сиви малки топчета и буркан с червено вещество в него; червена, отворена кутийка със зелено прахообразно вещество в нея, реагираща при полеви тест на „екстази“ и характерно оцветяване в червен цвят; противогаз с надпис „Pro 200 CF 32“; стъклена колба, без следи и вещества в нея, разграфена до 300 мл.

На 02.07.2020г. подс. Р.В. изпратил телефонно съобщение на своята приятелка А. Н., че се е прибрал от к. к. „Слънчев бряг“ и пожелал да се срещнат на спирката до Автогара Юг и жп гара Бургас. Свид. Н. се съгласила. Същата вечер, в 20:20 часа, двамата се срещнали и седнали на една от пейките

в чакалнята на жп гара Бургас. Около 20:30 ч. свидетелите К. Х. и Ж. И., служители в СООРЖТ при ЗЖУ-Бургас, които тогава били жандармерийска охрана на жп гара Бургас и водили видеонаблюдение на гарата забелязали, че подс. В. и свид. Н., седящи на една от пейките в чакалнята, пушили, като подс. В. завил цигара в алуминиево фолио, която подал на свидетелката, за да пуши и тя. Тъй като пушенето на това място било забранено, служителите в СООРЖТ при ЗЖУ – Бургас отишли при подс. В. и свид. Н. за извършване на проверка, след което последните двама били поканени за проверка на личния багаж и установяване на самоличността им в служебната стая на жп гарата.

При проверката подсъдимият заявил, че двата сака – единия сив на цвят, а другия – черен на цвят, с надпис „Адидас“, са негови. В първия сак – сивия на цвят, полицейските служители установили лични вещи, като В. посочил, че същите са негови. В черния сак, с надпис „Адидас“, било установено, че в него се намирали стъклена колба, прозрачна фуния, прозрачна стъклена чаша, стъклен капак със следи от изгаряне, пластмасови бутилки с прозрачна течност с надпис „солна киселина“, пластмасова кутия с червен капак с надпис „сода за сапун“, пластмасова кутия с жълт капак с надпис „сода за сапун“, ролка алуминиево фолио, прозрачно пликче с гранули, червен плик с червено прахообразно вещество, електронна везна, празна пластмасова кутия, жълта ръкавица, празна торбичка. За съдържащите се в този сак вещи, подсъдимият също заявил, че са негови.

С протокол за доброволно предаване от 02.07.2020г., подс. В. предал на свид. Ж. И. черния сак с надпис „Адидас“, с намиращите в него вещи. При извършения оглед на веществените доказателства в сака са били установени следните предмети: един брой черен сак от плат с бял надпис „Adidas“; един брой стъклена колба с вместимост 250 мл; един брой прозрачна пластмасова фуния; един брой прозрачна стъклена колба с вместимост 150 мл.; един брой стъклен горен огнеупорен капак със следи от изгаряния; един брой електронна везна, сребриста на цвят, без капак, с копчета и с поставени две батерии в нея, която при включване работи; един брой прозрачна пластмасова бутилка с бяла капачка, с надпис „солна киселина“ с вместимост 450 мл., съдържаща жълтеникава течност; един брой прозрачна пластмасова бутилка, с бяла капачка, с разкъсан етикет, с вместимост 450 мл, съдържаща прозрачна течност; един брой пластмасова кутия с червен капак с надпис „соде за сапун“, 1кг, пълна почти до горе с бяло вещество; един брой бяла пластмасова кутия с жълт капак, с надпис „соде на люспи за сапун“, 0,800 кг, пълна по-малко от половината с бяло вещество; един брой гумена, жълта на

цвят ръкавица; една ролка с алуминиево фолио; един брой прозрачно пликче, съдържащо множество кафяви на цвят гранули; един брой прозрачен плик, съдържащ червен на цвят прахообразно вещество и червена малка пластмасова лъжичка; един брой прозрачна пластмасова тръбичка; един брой прозрачна кутия от сладолед с надпис върху капака „Denny“, 900 мл., в която се намирали части от найлонови торбички.

Гореизложените фактически констатации въззивният съд направи въз основа на задълбочен анализ и своя собствена оценка на всички гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, събрани на досъдебното производство и в хода на първоинстанционното съдебно следствие, като стриктно спази изискванията на чл.13, чл.14 и чл.107 ал.5 от НПК. Описаната по-горе фактическа обстановка по спора не се различава от приетата в мотивите на първоинстанционната присъда. Направената от тази инстанция своя преценка на наличните доказателствени източници съвпада с тази на първия съд. Възприетите и изложени по-горе фактически положения се установяват по несъмнен начин от поотделния и съвкупен анализ на доказателствата, събрани на досъдебното производство и в съдебното следствие в първата инстанция, които са въведени в настоящия процес от:

- гласните доказателствени средства: показанията на свидетеля Ж. И.;

показанията на свидетелите М. К. и А. Н., дадени в хода на съдебното следствие в първата инстанция и показанията им, дадени на досъдебното производство и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им на основание чл.281, ал.4 вр. ал.1 т.1 от НПК;

показанията на свидетелите К. Х., В. Н., Г. К. и Н. Ч., дадени в хода на съдебното следствие в първата инстанция и показанията им, дадени на досъдебното производство и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им на основание чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.2 от НПК;

- обясненията на подс. Р.В., дадени по време на първоинстанционното съдебно следствие;

- писмените доказателствени средства – протокол за претърсване и изземване от 10.06.2020г. /т.1, л.15-16 от ДП/, протокол за оглед на веществени доказателства /т.2, л.22 от ДП/;

- писмените доказателства – справка за съдимост на подс. Р.В. /т.1, л.45-46, т.1, л.74-75 от ДП/, приемателно-предавателен протокол /т.1, л.71 от ДП/, приемо-предавателен протокол /т.1, л.99 от ДП/, протокол за доброволно предаване от 02.07.2020г. /т.2, л.20 от ДП/, протокол за личен обиск на лице

/т.2, л.37 от ДП/;

- веществените доказателства – наркотичните вещества, предадени на Централно митническо управление с Приемо-предавателен протокол, придружен от писмо рег. №3292р.-2482/08.02.2021г. /т.1, л.69 -71 от ДП/, а именно: обект №1 – метамфетамин със съдържание на активния наркотично действащ компонент - 49,30%; обект №2 – метамфетамин със съдържание на активния наркотично действащ компонент - 4,30%; обект №3 – метамфетамин със съдържание на активния наркотично действащ компонент - 53,80%; обект №4 – 3,4 MDMA със съдържание на активния наркотично действащ компонент - 43,20%; обект №5 – прекурсор - солна киселина, както и множество други предмети, иззети или доброволно предадени в хода на досъдебното производство;

- веществените доказателствени средства - фотоснимки, изготвени при извършеното претърсване и изземване в процесния апартамент / т.1, л.18 – 26 от ДП /; фотоснимки, изготвени при извършения оглед на веществени доказателства /т.2, л.24-25 от ДП/;

- заключения на назначените съдебни експертизи - заключение на химическа експертиза по протокол №408 от 03.12.2020г. /т.1, л.33-36 от ДП/, заключение на дактилоскопна експертиза по протокол №139 от 12.08.2020г. /т.1, л.38-39 от ДП/, заключение на съдебно-оценъчна експертиза /т.1, л.66-68 от ДП/, заключение на химическа експертиза по протокол №494 от 08.10.2020г. /т.2, л.27-30 от ДП/; заключение на химическа експертиза по протокол №124 от 04.03.2021г. /т.2, л.58-59 от ДП/; заключение на дактилоскопна експертиза по протокол №34 от 01.03.2021г. /т.2, л.60 от ДП/.

Въззивният съд се присъедини към заключението на първостепенния, според което събраните и изброени по-горе доказателствени източници, оценени поотделно и в тяхната съвкупност, установяват по безспорен начин гореизложената и възприета от двете съдебни инстанции фактическа обстановка по спора, която съвпада и с изложената в обвинителния акт. Релевантните за решаване на делото обстоятелства – времето, мястото и механизма на извършване на деянията и техния автор, предмета на неправомерно държаните наркотични вещества, прекурсори, материали и съоръжения, техния вид и количество - са категорично установени от събраните и проверени чрез способите и по реда на НПК доказателства в хода на разследването и на съдебното следствие в първата инстанция. Съображенията, които първостепенният съд е изложил относно доказаността на посочените обстоятелства и средствата за установяването им са

достатъчни, последователни и юридически издържани, те позволяват на страните и на горните инстанции да проследят формирането на вътрешното убеждение на решаващия съд по фактите, включени в обхвата на чл.102 от НПК. При спазване на предвидения процесуален ред за събиране и проверка на доказателствата и след извършване на тяхната правилна оценка, първоинстанционният съд е достигнал до верни изводи от фактическа страна, а въззивният съд споделя дадената оценка за достатъчност, годност и достоверност на доказателствените материали.

По повод оплакването на защитата за необоснованост на обжалваната присъда, аргументирано с недостатъци и пропуски в доказателствената дейност на първия съд, въззивната инстанция проконтролира процеса на събиране, проверка, анализ и оценка на наличния доказателствен материал и счете, че възражението на защитата за липса на достатъчни и годни доказателства, установяващи съставомерност на разгледаните деяния по вменените наказателноправни норми и участието на подсъдимия в тях, както и за постановяване на осъдителната присъда въз основа на предположения, внушения и догадки, на недостатъчни, негодни и противоречиви доказателства, на необективен анализ на събраните доказателства и превратното им тълкуване, е неоснователно.

Както по време на досъдебното производство са събрани достатъчно доказателства в полза на обвинителната теза, така и в хода на задълбочено проведеното съдебно следствие първоинстанционният съд е положил нужните усилия за пълното и всестранно изясняване на фактическите обстоятелства по делото, гарантирал е равно участие на страните в представянето на относими и необходими доказателства, събрал е достатъчен по обем доказателствен материал, който е допринесъл за разкриване на обективната истина, в това число досежно вида на процесните наркотични вещества, прекурсорите, материалите и съоръженията, техния вид и количество. По време на първо-инстанционното съдебно следствие по искане на прокурора са разпитани непосредствено свидетелите М. К., Н. Ч., Ж. И., А. Н., К. Х., В. Н. и Г. К.. На страните, включително на подсъдимия и неговия защитник, е била предоставена възможност да задават много въпроси на свидетелите, които подробно са отговаряли. При стриктно спазване изискванията на процесуалния закон на основание чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 от НПК са били прочетени в хода на първоинстанционното съдебно следствие досъдебните показания на свидетелите М. К. и А. Н., като първият свидетел отрекъл тяхната достоверност, заявявайки, че същите са били дадени под

полицейски натиск, в частност под натиска на полицейския служител - свид. В. Н., докато свид. Н. потвърдили досъдебните си твърдения. На основание чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.2 от НПК са били прочетени показанията на свидетелите К. Х., В. Н., Г. К. и Н. Ч., дадени на досъдебното производство, като и четиримата свидетели, са заявили, че поддържат досъдебните си твърдения. Предоставена е била възможност на подс. В. да даде обяснения и същият е депозирал такива пред първата инстанция, но в досъдебното производство той е отказал да даде обяснения. При разпита си пред съда подсъдимият не е отрекъл фактическата си власт върху иззетите при претърсването в апартамента наркотични вещества, както и фактическата си власт върху доброволно предадените от него прекурсори, материали и съоръжения за производство на наркотици, намиращи се в носения от него черен сак, но е заявил, че със същите не е успял лично той да произведе метамфетамин и е търсил в тази насока помощ и съдействие на други лица. По искане на прокурора и с цел преодоляване на констатирани противоречия между показанията на свидетелите М. К. и В. Н. е била проведена очна ставка между двамата свидетели.

В мотивите към атакуваната присъда, при спазване изискванията на чл.305, ал.3 от НПК, съдът е изложил аргументи за това кои обстоятелства от обхвата по чл.102 от НПК и имащи съществено значение за правилното решаване на спора, приема за безспорно установени. Анализирал е доказателствените източници – свидетелските показания, писмените и веществените доказателства и доказателствени средства, заключенията на химическата експертиза, както и тези на дактилоскопните експертизи. Подложил ги е на прецизна съпоставка, а при констатирани противоречия в доказателствените материали, изрично е посочил на кои дава вяра и кои от тях не кредитира. По искане на прокурора и при съблюдаване предписанията на чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 от НПК, са били прочетени от съда показанията на свид. М. К., дадени на досъдебното производство през разследващ орган на 22.06.2020г., които макар и отречени от свидетеля като достоверни, правилно са ползвани при изграждане на фактологията по спора. Упражнявайки суверенното си право да преценя необходимостта, годността и надеждността на доказателствените източници, първоинстанционният съд правилно е решил в случая кои да възприеме като достоверни и кои да игнорира като неистинни, излагайки съображенията си в тази насока. При така приложения от първата инстанция законосъобразен подход в допускането, събирането, проверката, анализа и оценката на доказателствените материали,

фактическите констатации, съдържащи се в мотивите на обжалваната присъда, се явяват напълно обосновани, а отправеният към съдебния акт упрек за необоснованост е несъстоятелен.

В изпълнение на задължението за всеостранен анализ и съпоставка на всички доказателствени източници, първостепенният съд е обсъдил дадените пред него обяснения на подс. Р.В. /който отказал да даде такива на досъдебното производство/, отчитайки тяхната двойствена роля – на гласни доказателствени средства, но и на средство за защита, което обвиняемият/подсъдимият упражнява по свое усмотрение и няма задължението да казва истината. Правилно съдът е кредитирал обясненията на подсъдимия, с които признал, че е държал процесните наркотични вещества, но не е дал вяра на твърденията му, че тези вещества не са били държани с цел разпространението им на други лица, а са били предназначени единствено за негова лична употреба, тъй като той редовно приемал наркотици.

Не отговарят на обективната истина изказаните пред съда твърдения на подсъдимия, че той не е приготвял наркотици и конкретно метамфетамин, тъй като не умее да осъществи процеса по неговото „сготвяне“, т. е. по неговия синтез, но предварително си бил закупил червен фосфор и солна киселина и заплатил на друго лице, което не можел да посочи, за да му приготви процесния наркотик. Не е отрекъл, че намерените при претърсването в апартамента му и иззети суровини, материали и съоръжения са негови, но заявил, че лично той не ги е използвал за получаване на „пико“ /метамфетамин/, защото не можел да произведе този наркотик. Идентични твърдения изказал по повод вещите, находящи се в носения от него черен сак и доброволно предадени на полицейски служител. Нелогични и недостоверни са обясненията на подсъдимия относно притежаваната от него електронна везна, за която съобщил, че я използвал за да провери теглото на закупените от него наркотици. Тази негативна оценка на думите му се основава на установената и известна практика на разпространение на наркотични вещества „на дребно“, при която купувачът не може да възрази на продавача и успешно да проведе рекламация относно количеството и качеството на закупената „стока“.

Обсъдените по-горе обяснения на подсъдимия са неверни. Те изразяват единствено неговата защитна позиция и не се подкрепят от останалите събрани по делото доказателства. Досъдебните показания на свидетелите М. К. и Н. Ч. категорично установяват, че подсъдимият е произвеждал и разпространявал наркотични вещества, в частност метамфетамин.

Протоколът за претърсване и изземване също установява, че в обитаваното от подсъдимия жилище са били намерени наркотични вещества, както и материали и суровини, които се използват за производството им. А протоколът за доброволно предаване установява, че подсъдимият е носил със себе си и е държал в багажна чанта / сак / суровини, материали и съоръжения, предназначени за производство на метамфетамин, дори и когато той се намирал извън дома си. По тези съображения и като отчете явната заинтересованост на подсъдимия и противоречието между неговите обяснения и останалите доказателствени средства, въззивният съд гласува вяра само на тази част от твърденията му, които са в синхрон с кредитираните източници на доказателства.

Правилно в дейността си по оценка на събраните по делото доказателствени източници, включваща също и проверка за истинност на информацията, съдържаема в тях, съдът се е позовал на досъдебните показания на свидетелите М. К. и Н. Ч., които са с основна доказателствена тежест в това наказателно производство, доколкото тези свидетели имат непосредствени впечатления за неправомерната дейност на подс. В. – закупували са многократно от него метамфетамин, понякога и марихуана, посещавали са апартамента на подсъдимия в ж. к. Меден рудник, бл.71, вх.1, ет.4, десен апартамент, където са усетили специфичната миризма на киселини, йод, разреждател, видели са суровините, материалите / кутийка с йод, червен фосфор, завит в салфетки, шише с разреждател, кутийка с хапчета/ и приборите /газов котлон, електронна везна/, с помощта на които подсъдимият е произвеждал наркотични вещества; заплащали са на подсъдимия за приготвения наркотик /метамфетамин/ 30 лева за 1 грам; срещали се с подсъдимия за реализиране на сделката пред входа или в самия вход на блока, в който живеел. Коментираните показания на свидетелите М. К. и Н. Ч. от досъдебното производство предоставят пълния обем от необходимите сведения за неправомерните действия на подсъдимия по синтез и разпространение на наркотични вещества. Веднага следва да се подчертае, че информацията, изводима от инкорпорираните на основание чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 от НПК и чл.281, ал.5 вр. ал.1, т.2 от НПК към доказателствената съвкупност досъдебни показания на посочените свидетели, не е изолирана от останалите доказателства – по делото са събрани и приложени като веществени доказателства множество предмети, включително наркотично вещество метамфетамин, много материали, суровини и съоръжения, служещи за неговото производство, като повечето предмети и наркотичното вещество

метамфетамин са иззети по време на извършеното в дома на подсъдимия претърсване; приложени са като веществени доказателствени средства голям брой фотоснимки, направени при претърсването в апартамента на подсъдимия, като посочените веществени доказателствени материали са в корелация с четените показания на свидетелите М. К. и Н. Ч., последните кореспондират с последователните и непроменени в съдебната фаза показания на свидетелите В. Н. и Г. К., които категорично обосновават направените осъдителни изводи.

Във връзка с обсъдените показания на свид. К. следва да се отбележи, че ако свидетелят пред съда се откаже от предходните си показания /досъдебните/ и депозира други, в противоположен смисъл, това не означава, че досъдебните му твърдения автоматично губят качеството си на годеен доказателствен източник. Отречените показания запазват доказателствената си стойност, но за съда възниква задължението да разкрие причините за противоречията, да ги отстрани в максимална степен и след внимателна преценка да установи кои от доказателствените източници са истинни. По този законосъобразен начин е процедирал първостепенният съд по настоящото дело, като е приел за правдиви и е гласувал вяра на приобщените от досъдебното производство показания на свид. К.. Правилно е дал приоритет на досъдебните показания на свидетеля, които са били приобщени в съдебната фаза чрез тяхното прочитане на основание цитираните по-горе процесуални норми. Оценката за достоверност на първоначално дадените от свид. К. показания се основава на обективни факти, каквито са обстоятелствата, довели до започване на досъдебното производство /ДП № 3292-360/2020г. по описа на Четвърто РУП при МВР - Бургас/, обстоятелствата, свързани с начина на провеждане на разследването и наличието на очевидна връзка и допълване на посочените гласни доказателства с писмените и веществените такива, както и с последователните и безпротиворечиви показания на свидетелите В. Н. и Г. К.. Напълно основателно показанията на свид. М. К., дадени в началото на разследването, са ценени като достоверни, тъй като те са безпротиворечиви, категорични и логични, по съдържание са максимално информативни, като в тях свидетелят пресъздава с подробности относимите за спора фактически обстоятелства.

Въззивната инстанция сподели становището на първата, че не заслужават доверие показанията на свид. М. К., дадени в хода на първоинстанционното съдебно следствие, тъй като същите са неистинни и противоречащи на останалите доказателствени материали. В тях той заявява, че е бил заставен от

полицай В. Н. да даде показания, уличаващи подс. В. в извършване на престъпленията – предмет на разследване, като самият той изпълнил „разпореждането“ на полицая, „за да му върне услугата“, изразяваща се в това, че последният прикрил констатирано престъпление на свидетеля – държане на канабис. Тези пояснения на свид. К. досежно промяната на показанията му са нелогични и неубедителни. Очевидно показанията му пред съда са обосновани от стремежа му да съдейства на подсъдимия да избегне наказателната отговорност за деянията си. Няма обаче причина, заради която досъдебните показания на свид. К. от 22.06.2020г. да бъдат обявени за компрометирани и извадени от доказателствената маса. По делото липсват каквито и да е било данни, че въпросните показания са били депозирани при упражнен спрямо свидетеля психически натиск или физическо насилие от страна на полицаите или разследващите органи. Предвид на това не може да възникне съмнение в тяхната достоверност.

Специално внимание в анализа на доказателствената съвкупност следва да се отдели на показанията на свидетелите Г. К. и В. Н. – младши разузнавачи в РУ - Бургас, както и на показанията на свидетелите К. Х. и Ж. И. – младши инспектори в РУ – Бургас. Макар и да не се възразява изрично срещу допустимостта на разпитите им в качеството им на свидетели и на валидността на техните показания като гласни доказателствени средства, следва да се изтъкне, че посочените длъжностни качества на въпросните лица не им пречат да свидетелстват. Съгласно чл.118, ал.1, т.3 от НПК Г. К., В. Н., К. Х. и Ж. И. могат да бъдат свидетели за всички известни им и от значение за фактическото изясняване на делото обстоятелства, включително такива, свързани с поведението на подсъдимия и направените от него изявления пред полицаите. Това е така, защото тези свидетели не са участвали в друго процесуално качество в настоящото наказателно производство и не са осъществили действие по разследването по смисъла на Глава 17 от НПК. Иначе казано, не попадат в забраната да бъдат свидетели, установена с нормите на чл.118, ал.1 и ал.2 от НПК. Присъствието на Г. К. и В. Н. в дома на подсъдимия по време на извършеното претърсване и изземване и проведеният с него разговор на местопроизшествието не са действия на разследващ орган с характерните му елементи по установяване на престъплението, авторството, образуване на досъдебно производство, привличане на обвиняем и предявяване на постановлението, разпити на обвиняеми и свидетели, предявяване на разследването. Свидетелите Г. К. и В. Н. са взели участие във физическото претърсване на помещенията в

процесния апартамент, като фактически са размествали предмети и именно в резултат на тези фактически действия са били намерени в една от стаите две пластмасови кутии с бяло прахообразно вещество, което при направения полеви тест реагирало на метамфетамин. Осъществените от полицейските служители К. и Н. действия представляват оказване на фактическа помощ на разследващия орган при реализирания съгласно чл.163 от НПК способ за доказване – претърсване и изземване. Посочените служители не са съставили протокол за тези действия по разследване и по никакъв начин не са изразили становище по въпросите относно съставомерност на деянието, авторство и вина за разследваното престъпление.

Съставеният от свид. К. Х. протокол за доброволно предаване /т.2, л.20 от ДП/ от подсъдимия на предметите, намиращи се в черен сак с надпис „Аидас“, които предмети са веществени доказателства по делото, също не създава пречка за разпита му в качеството на свидетел, нито причинява процесуална негодност на проведените му в двете фази на процеса разпити. Протоколът за доброволно предаване представлява писмено доказателство, интересуващо процеса със своето съдържание, но не е писмено доказателствено средство, доколкото в НПК не е предвиден специален ред за съставянето му. Поради това съставителят на протокола за доброволно предаване, какъвто е полицейският служител К. Х., може да бъде изслушан в качеството на свидетел по делото.

С оглед на изложените съображения въззивната инстанция прие, че липсва процесуална пречка за разпит на полицейските служители Г. К., В. Н., К. Х. и Ж. И. в качеството им на свидетели в този процес. Депозиранията от тях показания са надлежен доказателствен източник и съдържащите се в тях факти и обстоятелства могат и следва да бъдат ценени наред с останалите от доказателствената съвкупност. Пристъпвайки към тяхната оценка, въззивният съд се присъедини към дадената такава за достоверност от страна на първата инстанция. Коментиранията показания са последователни и детайлни, депозирани са от незаинтересовани от изхода на делото лица.

В качеството си на разузнавачи в Четвърто РУ – гр. Бургас и след получена оперативна информация, че подс. В. произвежда и разпространява наркотични вещества, Г. К. и В. Н. осъществили посещение в жилището, обитавано от подсъдимия в гр. Бургас, ж. к. Меден Рудник, и организирали там претърсване при условията на неотложност, с цел установяване и изземване на държаните от В. наркотични вещества.

В показанията си свидетелите Г. К. и В. Н. подробно пресъздават начина

на провеждане на претърсването и изземването, на които те са присъствали, като в детайли описват намерените предмети и тяхното местонахождение. Съобщават за коректно поведение и съдействие от страна на подсъдимия, който признал, че в дома си имал приготвени от него наркотици – метамфетамин с цел да го използва за лична консумация. Посочват, че в една от стаите на масата се намирали две пластмасови кутии с бяло прахообразно вещество, което при направения полеви тест реагирало на метамфетамин. Свидетелите Г. К. и В. Н. еднозначно и подробно описват намерените при претърсването и иззети предмети – електронна везна, противогаз, колба, капак от ейнска тенджера със следи от бяло прахообразно вещество, буркан, съдържащо червено вещество, кафява кутия с капак, съдържаща сиви малки топчета, 4 броя свитъци от филтърна хартия за кафе с поставено в тях червено прахообразно вещество. Свидетелите К. и Н. са единодушни, че подс. В. пред тях е заявил, че намерените и иззети вещества и предмети са негови и с тях си произвеждал „пико“ за лична употреба.

Свидетелите К. Х. и Ж. И. в детайли описват събитията относно поведението на подс. В. и свид. А. Н. в инкриминираната вечер на ж. п. гарата в гр. Бургас, проверката на самоличността на тези лица, техния обиск и намерените в тях предмети. Свидетелите Х. и И. заявяват, че подс. В. потвърдил, че намиращите се в близост два сака са негови. Твърдят еднозначно, че при извършения в служебната стая на ж. п. гарата обиск в черния сак с надпис „Адидас“ са били открити стъклена колба, прозрачна фуния, прозрачна стъклена чаша, горен стъклен капак със следи от изгаряне, два броя пластмасови бутилки с прозрачна течност с надпис „солна киселина“, бяла пластмасова кутия с червен капак с надпис „сода за сапун“, ролка алуминиево фолио, прозрачно пликче с гранули, червен плик с червено прахообразно вещество, електронна везна, празна пластмасова кутия, жълта ръкавица и прозрачна тръбичка, за които вещи подс. В. казал, че са негови.

Депозираните от свидетелите Г. К., В. Н., К. Х. и Ж. И. показания са последователни, логични и непротиворечиви, а тяхното съдържание указва, че не са проявени пристрастие, предубеденост или заинтересованост от решаването на делото. Отсъствието на данни за влошени взаимоотношения между посочените свидетели, от една страна, и подс. В., от друга страна, изключва възможността свидетелите да са дали показания с изложеното съдържание с единствената цел да навредят на подсъдимия, като го уличат в извършване на престъпления, поради което да следва да се игнорират тези гласни доказателства като съмнителни и неправдиви.

Основно място в доказателствения анализ на двете съдебни инстанции заема коментарът на заключенията на назначените на досъдебното производство химически експертизи по Протокол №408 от 03.12.2020г. / т.1, л.33-36 от ДП/, по Протокол №494 от 08.10.2020г. / т.2, л.27-30 от ДП/ и по Протокол №124 от 04.03.2021г. /т.2, л.58-59 от ДП/. Тези заключения са достатъчно пълни, ясни и обосновани и няма основание за съмнение в тяхната правилност. Изготвени са от високо квалифициран експерт – химик Златина Лекцовска – Бешева, в чиято професионална компетентност, добросъвестност и безпристрастност няма съмнение. Експертът е отговорил изчерпателно, категорично и убедително на всички поставени му въпроси. По тези съображения съдилищата кредитираха посочените заключения. Те са в подкрепа на изводите относно вида, количеството и концентрацията на процесните наркотични вещества, както и на тези относно вида, количеството и предназначението на процесните прекурсори, материали и съоръжения, които вещото лице аргументирало след непосредствен оглед и проведени химически изследвания.

Въззивната инстанция, както и първата такава, се довери на представеното в хода на досъдебното производство заключение на химическата експертиза по Протокол №408 от 03.12.2020г., което установява, че: **1. влажното кристално вещество от обект № 1 /прозрачен пластмасов контейнер, с диаметър на дъното – 4 см и височина – 7,3 см, с черен винтов капак, съдържащ бежово кристално вещество - влажно/ има нетно тегло 4,795 грама** и в него се доказва наличие на **метамфетамин**, чието съдържание е 49,30 %;

2. влажното кристално вещество от обект №2 /прозрачна, цилиндрична, пластмасова кутийка, с диаметър – 2,5 см, височина – 2,8 см, с прозрачен, пластмасов, винтов капак, съдържаща бледожълто, кристално вещество/ има нетно тегло 0,194 грама и в него се доказва наличие на хранителна добавка „Метилсулфонилметан“ и **метамфетамин**, чието съдържание е 4,30 %;

3. кристалното вещество от обект №3 / стъклен капак от кръгъл йенски съд, с вътрешен диаметър – 21 см, височина – 3,5 см, с полепнало жълто-кафяво, кристално вещество/ има нетно тегло 0,078 грама и в него се доказва наличие на **метамфетамин**, чието съдържание е 53.80 %;

4. част от зелена таблетка и зелено, прахообразно вещество от обект №4 / червена, пластмасова капачка, с три отвора в нея, с диаметър – 5 см, с височина – 4,3 см, в която се намира полиетиленов плик, тип „клипс“,

съдържащ топче от фолио, в което има част от светлозелена таблетка и светлозелено, прахообразно вещество/ имат общо нетно тегло **0,631 грама** и в тях се доказва наличие на **3,4 метилендиоксиметамфетамин /MDMA/**, чието съдържание е 43,20 %;

5. количеството течност в обект №5 / правоъгълна, пластмасова, бяла бутилка, с етикет с надпис „Солна киселина“, с бяла пластмасова, винтова капачка, с вместимост 0,450 л, съдържаща прозрачна течност/ е 0,400 л /411,640 гр./ и се определя като **солна киселина** /хидроген хлорид/, в която не се доказва наличие от вещества под контрол съгласно ЗКНВП;

6. кристалното вещество – люспи от обект №6 / бяла, пластмасова цилиндрична кутия, с етикет с надпис „Соде на люспи за сапун“, с червена, пластмасова, винтова капачка, с вместимост – 0,800 кг, съдържаща бяло, кристално вещество – люспи / има нетно тегло 390,410 грама и се определя като **натриева основа** /натриев хидроксид/, в която не се установяват вещества под контрол;

7. прахообразното /червено-лилаво/ вещество от обект №7/1 има нетно тегло 2,507 грама и се определя като **червен фосфор**, в който не се установяват вещества под контрол;

8. прахообразното /червено-лилаво/ вещество от обект №7/2 има нетно тегло 2,630 грама и се определя като **червен фосфор**, в който не се установяват вещества под контрол;

9. прахообразното /червено-лилаво/ вещество от обект №7/3 има нетно тегло 1,066 грама и се определя като **червен фосфор**, в който не се установяват вещества под контрол;

10. прахообразното /червено-лилаво/ вещество от обект №7/4 има нетно тегло 0,159 грама и се определя като **червен фосфор**, в който не се установяват вещества под контрол;

11. гранулите от обект №8 / прозрачен, конусовиден, пластмасов контейнер, оцветен в кафяво, с диаметър на дъно – 5,7 см, с височина – 5,3 см, с прозрачен капак, съдържащ сиво кристално вещество – гранули / има нетно тегло 7,751 грама и се определя като **йод**, в който не се установяват вещества под контрол;

12. прахообразното вещество от обект №9 /прозрачен, стъклен буркан, без етикет, с диаметър на дъно – 6 см, с височина – 13,5 см, с бяла, метална, винтова капачка, съдържащ червено-лилаво вещество/ има нетно тегло 4,483 грама и се определя като **червен фосфор**, в който не се установяват вещества

под контрол;

13. След екстракция от обект №10 / *черен противогаз, с поставен филтър с надпис „Pro 2000“, с черни гумени ластички отзад* / в екстракта се установяват следи от **метамфетамин**.

Въз основа на получените резултати от изследванията на представените обекти и извършената литературна справка, експертът направил извод, че установените реактиви и химикали: йод, червен фосфор, натриева основа и солна киселина могат съвместно да участват в схема за синтетично получаване на метамфетамин по т. нар. метод на редукция на хидроксилната група от молекулата на ефедрин/ псевдоефедрин чрез нагряване в присъствието на йодоводородна киселина /фосфорна киселина и йод/ и фосфор за производството на синтетичното наркотично вещество метамфетамин. Подчертал, че в случая липсвала основната суровина - ефедрин/ псевдоефедрин. Отбелязал, че веществата метамфетамин и 3,4 метилендиоксиметамфетамин /MDMA/ имат наркотично действие, нямат легална употреба, производство и пазар и подлежат на контрол съгласно Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите и Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични. Посочил изрично, че веществото солна киселина /хидроген хлорид/ представлява прекурсор за производство на наркотични вещества, съгласно чл.3, ал.4 от ЗКНВП и Регламент 273/2004, Приложение I на Европейския парламент и Съвета относно прекурсорите на наркотични вещества и е включен в Приложение I по чл.2 б.„а“, в Категория 3 на същия регламент.

Изслушан в хода на първоинстанционното съдебно следствие, експертът пояснил, че без ефедрин не може да се произведе синтетичното наркотично вещество метамфетамин, но за произвеждането на същото не е необходимо специално оборудване.

Съдилищата отдадоха кредит на доверие и на заключението на химическата експертиза по Протокол №494 от 08.10.2020г., което установява, че: **1.** кристалното вещество – люспи от обект №1 /*бял, пластмасов буркан, с цветен етикет с надпис „Соде за сапун“, с червена, пластмасова, винтова капачка, с вместимост 1 кг, съдържащ бяло, кристално вещество – люспи/ има нетно тегло 930,040 грама и се определя като **натриева основа** / натриев хидроксид /, в който не се установява вещества под контрол;*

2. кристалното вещество – люспи от обект №2 /*бял, пластмасов буркан, с цветен етикет, с надпис „Соде на люспи за сапун“, с жълта, пластмасова,*

винтова капачка, с вместимост 0,800 кг, съдържащ бяло, кристално вещество – люспи/, има нетно тегло 388,230 грама и се определя като **натриева основа** / натриев хидроксид /, в който не се установяват вещества под контрол;

3. Гранулите от обект №3 /част от прозрачна, пластмасова чаша, силно деформирана, смачкана, затопена в горната си част, съдържаща сиво кристално вещество – гранули/ имат нетно тегло 25,110 грама и се определят като йод, в който не се установяват вещества под контрол ;

4 . прахообразното вещество от обект №4 / прозрачна, пластмасова кутия, с елипсовидна форма, с пластмасов капак, с цветен етикет, с надпис „Denny Ice Cream“, съдържаща част от прозрачен полиетиленов плик с размери 16/19,5 см, съдържащ червено-лилаво прахообразно вещество и червена, пластмасова лъжичка с дължина – 9,5 см/ има нетно тегло 4,488 грама и се определя като **червен фосфор**, в който не се установяват вещества под контрол;

5 . количеството течност в обект №5 /бяла, правоъгълна, пластмасова бутилка, с етикет с надпис „ Солна киселина“, с бяла, пластмасова винтова капачка,с вместимост 0,450 л, съдържаща жълта течност/ има нетно тегло 0,430 грама и се определя като **солна киселина** / водороден хлорид/, в който не се установяват следи от вещества под контрол;

6 . количеството течност в обект №5 /бяла, правоъгълна, пластмасова бутилка, с разрушен етикет, с бяла, пластмасова, винтова капачка, с вместимост 0,450л, съдържаща прозрачна течност/ има нетно тегло 0,420 л. /454,370 гр./ и се определя като **солна киселина** /водороден хлорид/, в който не се установяват следи от вещества под контрол;

7. След екстракция от обекти №7/1 /част от черен полиетилен със следи от червено-лилаво, прахообразно вещество/и обект №7/2 /прозрачен полиетилен, с лилави части, оформен като бонбон и има поставена прозрачна, лепяща лента с червено-лилави зацапвания/в екстракта не се установяват следи от вещества под контрол. Червено-лилавите зацапвания се определят като **червен фосфор**.

Съгласно получените резултати от изследванията на представените обекти и извършената литературна справка, експертът направил извод, че установените реактиви и химикали: йод, червен фосфор, натриева основа и солна киселина могат съвместно да участват в схема за синтетично получаване на метамфетамин по т. нар. метод на редукция на хидроксилната

група от молекулата на ефедрин/ псевдоефедрин чрез нагряване в присъствието на йодоводородна киселина /фосфорна киселина и йод/ и фосфор за производството на синтетичното наркотично вещество метамфетамин. Подчертал, че в случая липсвала основната суровина - ефедрин/ псевдоефедрин. Пояснил, че за провеждане на процесите на екстракция, пречистване чрез филтруване и превръщане на наркотичното вещество от база в солева форма не е необходимо специално оборудване. Изтъкнал, че производството може да се извърши с различни предмети от домакинството като фунии, пластмасови бутилки и бидони, където могат да се разграничат отделните слоеве течност. Посочил изрично, че веществото солна киселина /хидроген хлорид/ представлява прекурсор за производство на наркотични вещества, съгласно чл.3, ал.4 от ЗКНВП и Регламент 273/2004, Приложение I на Европейския парламент и Съвета относно прекурсорите на наркотични вещества и е включен в Приложение I по чл.2 б. "а", в Категория 3 на същия регламент.

Двете съдебни инстанции кредитираха заключението на съдебно химическата експертиза на вещественни доказателства по Протокол №124 от 04.03.2021г., което установява, че върху обект №1 - бял хартиен плик, съдържащ сива, електронна везна, с размери 6,3/12,2/ 1,6 см, има наличие на частици и власинки от растителен произход, които се определят като частици от **коноп**, както и наличие на **метамфетамин**, чието процентно съдържание не може да се определи поради недостатъчното му количество. Според същото заключение върху везната има червено-лилави зацапвания, които се определят като червен фосфор. Експертът посочил, че конопът /канабис, марихуана/ и активният му компонент тетрахидроканабинол, както и веществото метамфетамин са под контрол в Списък I от Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични и ЗКНВП.

Съдилищата съобразиха и заключенията на двете дактилоскопни експертизи, съответно по Протокол №139 от 12.08.2020г. и по Протокол №34 от 01.03.2021г., макар и същите да не допринасят съществено за изясняване на фактическата обстановка по спора, тъй като след обработване на представените им предмети – вещественни доказателства експертите не са установили по тях годни за идентификационно изследване дактилоскопни следи.

Обсъждайки приложените по делото писмени материали, въззивният съд, както и първостепенният, намери за валиден изготвения в хода на досъдебното производство протокол за претърсване и изземване. Той е годно

писмено доказателствено средство за установяване на правнорелевантни факти, а самите процесуалноследствени действия – претърсване и изземване - са били извършени в съответствие с изискванията на чл.159 – чл.163 от НПК. По време на претърсването в апартамент 12, находящ се в гр. Бургас, ж. к. Меден рудник, бл.71, вх.1, ет.4, обитаван и от подс. В., били открити и иззети предметите и веществата, подробно описани в съставения за следственото действие протокол, както и по-горе в настоящото решение. Претърсването на жилището и изземването на вещите са били извършени в условията на неотложност, които по-горе бяха подробно обосновани, като на следващия ден – 11.06.2020г. протоколът е бил надлежно одобрен от съдия от съответния първоинстанционен съд, спазвайки изискуемия от чл.161 ал.2 от НПК 24-часов срок, с определение от 11.06.2020г. по ЧНД №2164/2020г. на Районен съд - Бургас. Цитираният протокол е бил подписан от всички присъстващи на следствените действия без възражения и забележки относно начина на осъществяване на действията, както и относно направените при него констатации и иззетите вещи.

Въззивната инстанция, както и първата такава, цени документите, приложени като писмени доказателства по делото, които по-горе бяха подробно цитирани. Свидетелството за съдимост на подс. В. установява, че същият в периода преди 2020г. е бил осъден три пъти, съответно за престъпление по чл.195, ал.1, т.3, пр.1, вр. чл.194, ал.1 вр. чл.20, ал.4 от НК, за престъпление по чл.215, ал.1, пр.1 от НК и за престъпление по чл.354а, ал.3, пр.2, т.1 от НК, за които деяния е изтърпял ефективно две наказания лишаване от свобода, съответно в размер на седем месеца и на девет месеца. Наказанието лишаване от свобода за срок от девет месеца е изтърпял в периода от 28.04.2012г. до 03.12.2012г., когато е бил освободен от затвора. Свидетелството за съдимост установява също, че с присъда №120 от 28.08.2020г., в сила от 03.11.2020г., по НОХД №3399/2020г. на Районен съд – Бургас, подс. В. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.354а, ал.3, т.1 от НК, за което на основание чл.58а от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от осем месеца, както и наказание глоба в размер на 2000 лева, като изпълнението на наказанието лишаване от свобода е отложено за изпитателен срок от три години.

Протокол от 02.07.2020г. за доброволно предаване от Р.В. /т.2, л.20 от ДП/ установява, че на посочената дата подс. В. доброволно е предал на полицейски служител черен сак, с надпис „Адидас“, ведно с намиращите се в него вещи, подробно описани в протокола и по-горе в решението.

Приемо-предавателен протокол, придружен от писмо рег. №3292р.-2482/08.02.2021г., установява, че разследващият орган е предал на съхранение в ЦМУ– София следните наркотични вещества: метамфетамин със съдържание на активния наркотично действащ компонент - 49,30%; метамфетамин със съдържание на активния наркотично действащ компонент - 4,30%; метамфетамин със съдържание на активния наркотично действащ компонент - 53,80%; 3,4 MDMA със съдържание на активния наркотично действащ компонент - 43,20%; както и прекурсор - солна киселина.

Двете съдебни инстанции цениха предметите, приобщени като веществени доказателства по делото и най-вече наркотичните вещества - метамфетамин с общо нетно тегло от 5,067 грама и 0,631 грама 3,4 метилендиоксиметамфетамин /МДМА/, прекурсори – солна киселина, материали - натриева основа, червен фосфор, както и всички други предмети, иззети или доброволно предадени в хода на досъдебното производство. Въпросните предмети са били надлежно описани в съответните протоколи, както и снимани. Всички предмети - веществени доказателства по делото, продължават да се пазят, като посочените наркотични вещества и прекурсорите се намират на съхранение в ЦМУ. Предметите, приобщени като веществени доказателства, затвърждават по несъмнен начин достоверността на изложените по-горе обстоятелства.

Съдилищата цениха като годни веществени доказателствени средства приложените по делото фотоснимки, подредени в два фотоалбума - към протокола за претърсване и изземване в процесния апартамент / т.1, л.18 – 26 от ДП / и към протокола за оглед на веществени доказателства /т.2, л.24-25 от ДП/, тъй като те са били направени в хода на започналия наказателен процес от специалист – технически помощник, участвал като такъв по време на посочените действия по разследване, а НПК не предписва други специални изисквания за изготвянето на фотоснимките.

Направеният и изложен по-горе анализ на наличната по делото доказателствена съвкупност мотивира въззивната инстанция да сподели становището на първата за безспорно и убедително доказано авторство на разгледаните престъпления в лицето на подсъдимия В., а проверяваният съдебен акт - да намери за обоснован.

Въз основа на приетата за установена и напълно изяснена фактическа обстановка първоинстанционният съд е направил законосъобразен правен извод, към който се присъединява и въззивният – подсъдимият с деянието си, описано в пункт А. на обвинителния акт, е осъществил от обективна и

субективна страна престъпния състав на чл.354а, ал.1, изр.1, пр.4 от НК, защото на 10.06.2020г., без надлежно разрешително, в обитаваното от него жилище, находящо се в гр. Бургас, в ж. к. „М. р.“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. *, е държал с цел разпространение високорискови наркотични вещества - метамфетамин с общо нетно тегло 5,067 грама, на стойност 126,67 лева и 3,4 – метилендиоксиметамфетамин /MDMA/ с тегло 0,631 грама, на стойност 25,24 лева, като активно действащият наркотичен компонент метамфетамин е с концентрация от 4,30% до 53,80%, а концентрацията на основното вещество MDMA е 43,20%.

Констатацията на съда относно предмета на посоченото престъпление е в съответствие с приложимите за казуса регламенти. Съгласно Списък II от Конвенцията на ООН за психотропните вещества от 1971г., ратифицирана от Република България и съгласно Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите, обнародван в ДВ бр. 30/1999г., метамфетаминът и метилендиоксиметамфетаминът / MDMA / са наркотични вещества и подлежат на контрол. Те са характеризирани като високорискови наркотични вещества и са включени в Приложение №1 към чл.3, ал.2 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите, в което приложение са изброени растенията и веществата с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотреба с тях и които са забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина.

Правилно и обосновано е заключението на първостепенния съд, че коментираното престъпление с предмет посочените високорискови наркотични вещества е било извършено от подсъдимия при форма на изпълнително деяние „държане с цел разпространение“.

Несъмнено установено е от събраните по делото доказателства, че на 10.06.2020г., в обитавано от подсъдимия жилище в гр. Бургас, в ж. к. „М. р.“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. *, същият е държал с цел разпространение високорискови наркотични вещества - метамфетамин с общо нетно тегло 5,067 грама и 3,4 – метилендиоксиметамфетамин /MDMA/ с тегло 0,631 грама, като е упражнявал фактическа власт върху тях. В подкрепа на този извод е фактът, че процесните наркотици – метамфетамин и метилендиоксиметамфетаминът / MDMA / са били намерени в обитавания от подсъдимия апартамент, индивидуализиран по-горе.

В тази връзка следва да се добави, че за да е осъществено престъплението при форма на изпълнителното деяние „държане на наркотично вещество“, достатъчно е последното да се държи от дееца, без

да е необходимо демонстриране на това държане, нито изразено намерение за своене на веществото. За съставомерността на деянието не е необходим определен минимален времеви период на държането на наркотика, нито непрекъснатост и непосредственост на държането. От момента, в който деецът установи своя фактическа власт върху наркотичното вещество, той вече го държи и осъществява изпълнителното деяние на разглежданото продължено престъпление, без да е нужно изтичането на определено време, нито непрекъснатото и пряко държане на веществото. В казуса подс. В. е държал процесните наркотични вещества – метамфетамин и метилендиоксиметамфетамин /MDMA/ от момента на тяхното придобиване /чрез производство или закупуване/, който е неизвестен, до изземването им от органите на полицията по време на извършените в процесния апартамент следствени действия по претърсване и изземване.

Безспорен е също и другият обективен елемент от състава на разглежданото престъпление – липсата на надлежно разрешително за държане на високорискови наркотични вещества, издадено в полза на подсъдимия.

Наред с коментираните обективни признаци на деянието, описано в пункт А. на обвинителния акт, първоинстанционният съд правилно е приел, че в случая присъстват и елементите от субективната страна на престъплението - пряк умисъл и специална цел за разпространение на наркотичните вещества.

Всички данни по делото несъмнено сочат, че подс. В., с оглед на неговата възраст, житейски и социален опит, физическо и психично развитие, степен на образование и съдебно минало добре е разбирал, че извършва нещо недопустимо и непозволено от закона, като държи в обитаваното от него жилище процесните наркотични вещества – метамфетамин и метилендиоксиметамфетамин /MDMA/. Подсъдимият е запознат с действието на тези наркотици, които лично употребява, знае разрешителния режим за тяхното производство, държане и разпространение, знае също, че не притежава надлежно разрешително за придобиването и държането на наркотични вещества. Следователно, той е бил съвсем наясно за неправомерността на постъпката си, изразяваща се в държане на процесните наркотици, за които е бил убеден, че са метамфетамин и метилендиоксиметамфетамин /MDMA/. Извършените от него действия са обективен израз на оформените в съзнанието му представи за общественоопасния характер на деянието му и неговите

последници и за желанието му тези последници да се проявят в действителност. Иначе казано, действал е с пряк умисъл, както правилно е счела първата инстанция.

Законосъобразно е също становището на първоинстанционния съд, че в казуса е налице квалифициращият субективен признак на коментираното престъпление по чл.354а, ал.1, изр.1 от НК - специалната цел за разпространение на държаните наркотични вещества. Тя се установява по несъмнен и категоричен начин от кредитираните досъдебни показания на свидетелите М. К. и Н. Ч., а косвено – и от множеството предмети, иззети от жилището на подсъдимия като веществени доказателства, които в комплексна преценка с писмените и гласните доказателствени средства също индицират, че целта на подсъдимия досежно процесните наркотици метамфетамин и метилендиоксиметамфетамин /MDMA/ е била да ги продаде на трети лица. В подкрепа на този извод са както начинът на опаковане на наркотичните вещества, така и самото им количество, което изключва вероятността същите да са били предназначени единствено за лична употреба от подсъдимия.

Безспорно установените фактически констатации, изведени от събрания на досъдебното производство и в хода на първоинстанционното съдебно следствие доказателствен материал, дават основание на въззивната инстанция да прецени като законосъобразен и да се присъедини към формирания от първата инстанция правен извод, че с описаното в пункт Б. на обвинителния акт деяние подсъдимият е осъществил обективните и субективните елементи на престъпление против народното здраве, представляващо държане на прекурсори – солна киселина, на материали - натриева основа, червен фосфор, йод, както и на съоръжения – стъклени колби, електронни везни, гумена ръкавица, ролка алуминиево фолио, противогаз, пластмасова фуния, стъклен огнеупорен капак, прозрачна пластмасова тръбичка с цел производство и разпространение на високорисково наркотично вещество с правна квалификация по чл.354а, ал.1, изр.2 от НК.

Категорично установено е от събраните по делото доказателства, че на 10.06.2020г., в обитаваното от подсъдимия жилище в гр. Бургас, в ж. к. „М. р.“, бл. *, вх. *, ет. *, ап. *, както и на 02.07.2020г. в гр. Бургас в себе си /в черен сак/ същият е държал посочените по-горе по вид и количество прекурсори, материали и съоръжения с цел производство и разпространение на високорисковото наркотично вещество – метамфетамин. Подс. В. е държал процесните прекурсори, материали и съоръжения от момента на тяхното придобиване, който е неизвестен, до изземването им от органите на

полицията по време на извършените в процесния апартамент следствени действия по претърсване и изземване, както и при извършената полицейска проверка на подсъдимия. Изводът за преследваната от В. цел – за производство и разпространение на високорисковото наркотично вещество – метамфетамин се основава на неоспорените заключения на химическата експертиза, които установяват наличие на следи от метамфетамин, както и червен фосфор в множеството иззети предмети, както и метамфетамин в пластмасови кутийки и по капака на йенски съд. Тези експертни констатации налагат извод, че след получаването на наркотичното вещество същото е било разпределяно на дози, отмерени с електронна везна, и е било предназначено за разпространение.

Несъмненият извод, че подс. В. е държал и използвал процесните прекурсори и материали именно за производството на високорисковото наркотично вещество метамфетамин се подкрепя и от експертното становище на вещото лице Златина Лекцовска - Бешева, според която установените при проведените изследвания реактиви и химикали – солна киселина, натриева основа, червен фосфор и йод могат съвместно да участват в схема за синтетично получаване на метамфетамин по т. нар. метод на редукция на хидроксилната група от молекулата на ефедрин/ псевдоефедрин чрез нагряване в присъствието на йодоводородна киселина /фосфорна киселина и йод/ и фосфор за производството на синтетичното наркотично вещество метамфетамин. Важно е също изразеното становище на експерта – химик, че за произвеждането на синтетичното наркотично вещество метамфетамин не е необходимо специално оборудване, като производството му може да се извърши с помощта различни предмети от домакинството - йенски съдове, чаши, колби, фунии, пластмасови бутилки или бидони, каквито са били намерени и иззети от дома на подсъдимия и каквито той доброволно е предал от носения от него черен сак. Тези заявени експертни позиции обосновават категоричен извод, че подс. В., макар и да не е разполагал със специално обособени помещения и специална апаратура, е могъл с процесните прекурсори, материали и съоръжения в домашни условия да произведе високорисковото наркотично вещество метамфетамин.

Вярна е констатацията на първия съд досежно предмета и на това престъпление – веществото солна киселина /хидроген хлорид/. Съгласно Регламент 273/2004г. на Европейския парламент и на Съвета от 11.02.2004г. относно прекурсорите и наркотичните вещества посоченото вещество е прекурсор, то е под контрол, като фигурира в Категория 3 към Приложение 1

на посочения Регламент като вещество, използвано често за производство на наркотични и психотропни вещества.

Правилен е изводът на съда за осъществяване на коментираното престъпление при форма на изпълнителното деяние „държане”, тъй като подсъдимият е упражнявал фактическа власт върху намиращите се в дома му и в сака му вещества - солна киселина, натриева основа, червен фосфор, йод, характеризирани, съответно като прекурсор и материали за производство на наркотик, защото те могат съвместно да участват в схема за синтетично получаване на наркотичното вещество метамфетамин.

Въззивната инстанция се присъедини към становището на първата за присъствието на елементите от субективната страна на престъплението по чл.354а, ал.1, изр.2 от НК – пряк умисъл и специална цел за производство и разпространение на високорисково наркотично вещество. Подс. В. е имал ясната представа за характера на държаните от него вещества, знаел е, че те представляват солна киселина, натриева основа, червен фосфор и йод, които се използват като изходна суровина при производството на наркотични вещества и действително е използвал въпросните твърди и течни материали в синтеза на процесното високорисково наркотично вещество метамфетамин. Подсъдимият е бил съвсем наясно, че не притежава надлежно разрешително за придобиването и държането на прекурсори, в това число на солна киселина, осъзнавал е неправомерността на поведението си относно въпросните материали. Знаел е химичния състав на държаните от него вещества – солна киселина, натриева основа, червен фосфор, йод и техните възможни реакции помежду им, както и с други химични елементи, като съзнателно ги е използвал за получаване на метамфетамин. При тези данни, обоснован и правилен е изводът, че подсъдимият е съзнавал общественоопасния характер на деянието си, предвиждал е неговите общественоопасни последици и е искал тяхното настъпване.

Правилен е също изводът за наличието на специалната цел, предписана от текста на чл.354а, ал.1, изр.2 от НК – подсъдимият е държал процесните предмети / прекурсор, материали и съоръжения/ с цел да произведе и разпространи високорисково наркотично вещество. При това, посочената цел е била реализирана, защото подсъдимият действително е произвел и е искал да разпространи на трети лица метамфетамин, който е високорисково наркотично вещество.

Неоснователно е възражението на защитника, че държането на процесните вещества, материали и съоръжения е несъставомерно по

вменената на подсъдимия разпоредба на чл.354а, ал.1, изр.2 от НК, тъй като липсвал ефедрин/ псевдоефедрин, който е основната суровина за производството на метамфетамин и без него не може да се получи това наркотично вещество. Устно изразеното експертно становище на вещото лице Златина Лекцовска, че без наличие на ефедрин не може да се произведе метамфетамин, както и ненамирането на този прекурсор при извършеното претърсване и изземване, не обосновават извод, че подсъдимият не е произвеждал метамфетамин, както правилно е приел решаващият съд. Отсъствието на ефедрин/ псевдоефедрин по време на претърсването в процесния апартамент съвсем не означава, че преди това не е имало такъв прекурсор. Верен и логичен е противният извод. След като при претърсването на апартамента е намерен метамфетамин и такъв не може да се получи без основния компонент - ефедрин/ псевдоефедрин, то следва, че такъв е имало в държане на подсъдимия, но вече е бил употребен при синтеза на процесния метамфетамин, поради което и не е бил наличен в момента на обиска в жилището. Дори самият подсъдим в обясненията си пред първата инстанция е признал, че в дома му е било произведено наркотичното вещество метамфетамин, със сигурност с използването на ефедрин/ псевдоефедрин, макар и да е заявил, че това не е било сторено от него, а от някой друг, когото не посочил. Наличните по делото доказателствени източници, подробно анализирани по-горе, категорично обосновават извода, че подсъдимият е произвеждал метамфетамин с цел продажба.

Въззивната инстанция се присъедини към правилното решение на контролираната такава, според което двете деяния по чл.354а, ал.1, изр.2 от НК, описани по-горе и в присъдата, притежават всички изискуеми от закона характеристики за квалифицирането им като едно единно „продължавано“ престъпление по смисъла на чл.26, ал.1 от НК. Това е така, защото за сравнително кратък времеви период, от около 20 дни: на 10.06.2020г. и на 02.07.2020г., при сходна обстановка, със съзнание за липса на надлежно разрешително за придобиването и държането на прекурсори, в това число на солна киселина, подсъдимият е държал в дома си и в носения от него сак един и същи прекурсор - солна киселина, едни и същи материали - натриева основа, червен фосфор, йод и едни и същи съоръжения – стъклени колби, електронна везна, стъклен капак, пластмасова фуния, като всички вещества и съоръжения са били предназначени и използвани от него за производството на високорисковото наркотично вещество метамфетамин с цел разпространението на същото на трети лица. По този начин с всяко от

деянията подсъдимият поотделно е осъществил състава на едно и също престъпление – това по чл.354а, ал.1, изр.2 от НК, като второто деяние се явява от обективна и субективна страна продължение на първото.

Водим от по-горе изложеното, въззивният съд прие, че атакуваната присъда е законосъобразна. Същата е постановена в пълно съответствие с разпоредбите на чл.354а, ал.1, изр.1, чл.354а, ал.1, изр.2, чл.11, ал.2 и чл.26, ал.1 от НК. Изпълнени са предписанията на тези законови норми за ангажиране наказателната отговорност на подсъдимия за коментираните престъпления против народното здраве с цитираните правни характеристики и липсват предпоставките, визирани в чл.304 от НПК, за оправдаването му.

Въззивната инстанция обсъди внимателно оплакването за несправедливост на присъдата, още повече, че в хода на съдебните прения във въззивното производство подсъдимият и неговият защитник акцентират именно на този недостатък на съдебния акт и молят за намаляване на наложеното наказание, без да конкретизират изрично кое от четирите наложени наказания – четири години лишаване от свобода или три години лишаване от свобода, глоба в размер на 10 000 лева или глоба в размер на 30 000 лева считат за несправедливо. Приемайки, че се атакуват и четирите наложени наказания, въззивният съд прецени исканията на подсъдимия и защитата за намаляване на техните размери за частично основателни.

Доколкото индивидуализацията на наказанието е основен принцип при налагането му, то съдът е длъжен да го съобрази с индивидуалните особености на конкретния случай. Обстоятелствата, които следва да бъдат взети предвид са тези, които определят конкретната тежест на извършеното престъпление и характеризират личността на дееца. Те обуславят по-голяма или по-малка степен на обществена опасност на извършеното, както и необходимостта от повече или по-малко интензивно въздействие на наказателна репресия върху извършителя с оглед постигане целите на специалната и генералната превенции. Важно е също във връзка с определянето на наказанието да се посочи установеното в съдебната практика принципно разбиране, че при индивидуализацията на наказанието не може да се прилага механичен, формален подход при преценката на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства, тъй като не става въпрос за математически величини, а за различни фактически констатации, които следва да бъдат съотнесени към конкретната степен на обществена опасност на деянието и дееца.

Съобразявайки горните принципни положения, въззивният съд прие, че в

случая при индивидуализацията на наказанията лишаване от свобода съгласно чл.54 от НК в размери, съответно надвишаващи с по една година предвидените в приложимите за казуса материалноправни норми на чл.354а, ал.1, изр.1 от НК и чл.354а, ал.1, изр.2 от НК минимални размери, първата инстанция не е съобщила подобаващо степента на обществена опасност на конкретните престъпления и всички смекчаващи отговорността обстоятелства, надценила е степента на обществена опасност на подсъдимия, не е отчела липсата на отегчаващи вината обстоятелства, необосновано е отдала приоритет на генералната превенция.

Индивидуализирайки наказанията, първата инстанция само декларативно е посочила, че съобразява високата степен на обществена опасност на деянията и на дееца, без да излага аргументи в тази насока. Допълвайки мотивите ѝ и решавайки въпроса за наказанията на подсъдимия, въззивният съд съобрази, че престъпленията, имащи за предмет наркотични вещества, са считани поначало като такива със завишена степен на обществена опасност, с оглед техния обект на защита - обществените отношения, свързани с народното здраве. Така очертаният обект на защита, както и нарастващият брой на деянията с предмет наркотични вещества, тяхната динамика и актуалност и особено неблагоприятното въздействие на наркотичните вещества върху здравето на хората са били законодателно отчетени с предвидените за коментираните престъпления тежки санкции.

В отличие от първата инстанция, която е отчела висока степен на обществена опасност на разгледаните престъпления, въззивният съд намери, че при съобразяване вида, количеството, процентното съдържание на активно действащия наркотичен компонент, предназначението и стойността на процесните наркотични вещества - метамфетамин с общо нетно тегло 5,067 грама, с концентрация на активно действащ наркотичен компонент от 4,30% до 53,80%, на обща стойност 126,67 лева и 3,4 – метилендиоксиметамфетамин / MDMA / с тегло 0,631 грама, с концентрация на основно вещество – MDMA от 43,20%, на стойност 25,24 лева, както и вида, количеството и стойността на прекурсора – общо 1,25 л солна киселина, на обща стойност 9,12 лева, вида, количеството и стойността на материалите: натриева основа - с общо тегло 1 708,68 гр., на обща стойност 8,97 лева, червен фосфор – с общо тегло 15,693 гр., на обща стойност 1,41 лева, йод - с общо тегло 32,861 гр., на обща стойност 2,62 лева, а също и вида и количеството на процесните съоръжения за производство на наркотични вещества, конкретните деяния не разкриват никаква специфика, тяхната обществена опасност не се различава съществено

от типичните случаи на престъпления по чл.354а, ал.1, изр.1 и по чл.354а, ал.1, изр.2 от НК, поради което прие, че степента им на обществена опасност е в рамките на характерната за съответния коментиран вид противообществени деяния.

Въззивният съд не се съгласи с направеното от първата инстанция заключение за завишена степен на обществена опасност на подс. В. като деец. По-горе обстойно бяха описани и коментирани предходните осъждания на подсъдимия и беше аргументирано, че за първите две от тях, съответно на седем месеца лишаване от свобода и на девет месеца лишаване от свобода, изтърпени ефективно към 03.12.2012г., той е реабилитиран по право, на основание чл.88а, ал.4 вр. чл.88а, ал.1 вр. чл.82, ал.1 от НК с изтичането на петгодишен срок от изтърпяване на последното посочено наказание, т. е. на 03.12.2017г. Предвид на това, необоснован е изводът на съда, че към периода на извършване на настоящите деяния – 10.06.2020г. – 02.07.2020г., подс. В. е бил осъждан, включително за престъпление по чл.354а от НК. Неверен е също изводът, че настоящите деяния са извършени в тригодишния изпитателен срок, определен по НОХД №3399/2020г. на Районен съд – Бургас отново за престъпление по чл.354а от НК. Видно от приложената по делото справка за съдимост на подс. В. / т.1, л.74-75 от ДП/, с присъда №120 от 28.08.2020г., в сила от 03.11.2020г., по НОХД №3399/2020г. на Районен съд – Бургас, подсъдимият е бил признат за виновен в извършване на **10.08.2020г.** на престъпление по чл.354а, ал.3, т.1 от НК, за което на основание чл.58а от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от осем месеца, както и наказание глоба в размер на 2000 лева, като изпълнението на наказанието лишаване от свобода е било отложено за изпитателен срок от три години, който е започнал да тече от датата на влизане в сила на присъдата, т. е. от 03.11.2020г. Следователно, двете престъпления – предмет на разглеждане по настоящото дело, осъществени в периода 10.06.2020г. – 02.07.2020г., са били извършени преди престъплението – предмет на разглеждане по НОХД №3399/2020г. на Районен съд – Бургас и няма как да бъдат реализирани в тригодишния изпитателен срок по цитираното дело, започнал да тече близо пет месеца по-късно от настоящия инкриминиран период - 10.06.2020г. – 02.07.2020г. При тези безспорни данни касателно съдебния статус на подс. В., следва да се приеме, че към началния момент на инкриминирания по делото период - 10.06.2020г. – 02.07.2020г., В. е бил реабилитиран по право, т. е.

неосъждан, не е извършил деянията в изпитателния срок по НОХД №3399/2020г. на Районен съд – Бургас, а ги е извършил в съвкупност, по

смисъла на чл.23-чл.25 от НК, с престъплението – предмет на разглеждане по цитираното дело, поради което и не са били налице условията на чл.68, ал.1 от НК за активиране на условното наказание от осем месеца лишаване от свобода по същото дело. По въпроса относно липсата на предпоставките на чл.68, ал.1 от НК, ще се представят съображения по – долу в изложението. Съобразявайки горните несъмнени данни, степента на обществена опасност на подс. В. не може да се характеризира като висока, а като относително ниска.

При индивидуализацията на наказанията на подсъдимия трябва да се вземат предвид още подбудите и причините за извършване на деянията, които се състоят в ниската обща и правна култура на подсъдимия, слабите му морално-волеви задръжки, незачитане от него на правните норми, регламентиращи контрола върху наркотичните вещества и забраната за тяхното държане и разпространение.

Коментирайки обстоятелствата, значими за размера на наказанията, първоинстанционният съд неправилно е приел наличие на отегчаващи вината обстоятелства. Липсват утежняващи отговорността обстоятелства. Както вече се отбеляза, не е налице обременено съдебно минало на подс. В., което да се отчита като отегчаващо вината обстоятелство. В категорията на подобни негативни фактори, обуславящи завишаване на наложеното наказание, не могат да се отнесат некритичното отношение на подсъдимия към извършеното от него, непризнаването на вината или недаването на обяснения, тъй като това е недопустимо. Конкретното поведение на обвиняемия/ подсъдимия в процеса е израз на правото му на защита, гарантирано от процесуалния закон. Затова липсата на критичност и съдействие за разкриване на обективната истина са факти, които не могат да се интерпретират във вреда на подсъдимия и да утежняват наказателноправното му положение.

Разисквайки наказанието, въззивната инстанция съобрази като смекчаващо отговорността обстоятелство чистото съдебно минало на подсъдимия, който към началния момент на инкриминирания период – 10.06.2020г. е бил реабилитиран основание чл.88а, ал.4 вр. чл.88а, ал.1 вр. чл.82, ал.1 от НК за първите си две осъждания. В кръга на облекчаващите наказателната отговорност обстоятелства следва да се добавят и адекватно да се оценят сравнително младата възраст на извършителя /тогава на 30 години/, трудовата му ангажираност, както и показаното добросъвестно процесуално поведение по време на наказателното производство.

Изчерпателно изброявайки и коментирайки всички смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, въззивната инстанция прие, че същите не са многобройни по смисъла на чл.55 от НК и съобразно константната съдебна практика по този въпрос, нито някое от тях е изключително по своя характер, поради което те не обуславят в случая налагане на наказание съгласно изискванията на чл.55 от НК. По тези съображения намира за правилно решението на първоинстанционния съд за определяне на наказанието лишаване от свобода при условията на чл.54 от НК. Независимо от това, съвкупната преценка на всички значими за наказанието обстоятелства, обсъдени по-горе, не изисква определяне на санкциите с по една година лишаване от свобода над фиксираните в приложимите норми на чл.354а, ал.1, изр.1 и по чл.354а, ал.1, изр.2 от НК минимални размери на наказанията, в каквато насока е решила първата инстанция. Индивидуализираните така наказания от три години лишаване от свобода за първото посочено престъпление и четири години лишаване от свобода за второто престъпление са завишени по размер, несъответни са на обичайната степен на обществена опасност на разгледаните деяния, на ниската степен на обществена опасност на подсъдимия, на липсата на отегчаващи отговорността фактори, на действително установените смекчаващи обстоятелства и на тяхното съвкупно значение за конкретните наказания, поради което те са несправедливи. Определените от първия съд наказания, надвишаващи с по една година минималния размер на предвидените в разпоредбите на чл.354а, ал.1, изр.1 и по чл.354а, ал.1, изр.2 от НК наказания лишаване от свобода са израз на необоснована и безполезна строгост към подсъдимия, те с нищо в повече не биха допринесли за неговото поправяне и превъзпитание, нито биха засилили възпиращия ефект на санкцията върху другите членове на обществото, нито ще гарантират в повече изпълнението на генералната превенция.

По изложените съображения и отчитайки ниската степен на обществена опасност на подс. В., наличните смекчаващи вината обстоятелства и липсата на отегчаващи такива, въззивният съд прецени, че за извършените от него престъпления следва да му се наложат наказания лишаване от свобода за срок, съответно от две години и четири месеца за престъплението по чл.354а, ал.1, изр.1 от НК и три години и четири месеца за престъплението по чл.354а, ал.1, изр.2 от НК, които размери гравитират към минималните предвидени в приложимите законови разпоредби. Наказания с размери, различни от посочените, ще бъдат безполезна високи или неоправдано ниски, поради

което не биха допринесли за поправянето и превъзпитанието на дееца, не биха въздействали възпитателно и предупредително-възпиращо върху другите членове на обществото. По тези съображения, въззивният съд намира, че следва да измени обжалваната присъда, като намали размерите на наложените наказания лишаване от свобода, съответно на две години и четири месеца и на три години и четири месеца.

Изменяването на проверяваната присъда чрез намаляване размерите на наложените на подсъдимия наказания обуславя изменение на акта и в частта му, с която на подсъдимия е определено общо наказание съгласно чл.23, ал.1 от НК. В тази връзка следва да се отбележи, че становището на първата инстанция, според което деянията на подсъдимия - предмет на разглеждане по настоящото дело, се намират в условията на реална съвкупност помежду си съгласно чл.23 ал.1 от НК, е законосъобразно. Това е така, защото подсъдимият с две отделни деяния е осъществил съставите на две отделни престъпления - по чл.354а, ал.1, изр.1 от НК и по чл.354а, ал.1, изр.2 от НК, преди да има влязла в сила присъда за което и да е от тях. С оглед на това, първата инстанция правилно е преценила, че са налице предпоставките на чл.23, ал.1 от НК, които регламентират законовата възможност за съда, като определи наказание за всяко отделно престъпление, да наложи на подсъдимия едно общо наказание за всички престъпления, включващи се в съвкупността, което да е най-тежкото от наказанията за отделните престъпления. В съответствие с цитираната разпоредба и съобразявайки намалените по размер наказания за двете обсъдени деяния, като общо наказание за разглежданите престъпления по настоящото дело на подсъдимия следва да се определи наказание лишаване от свобода за срок от три години и четири месеца, което е по-тежкото измежду двете отделни наказания лишаване от свобода.

Проверявайки справедливостта на атакуваната присъда и съобразявайки служебното начало в процеса, въззивната инстанция обсъди наложените на подсъдимия наказания глоба в размер, съответно на 10 000 лева и на 30 000 лева и намери, че те са явно несправедливи като определени в завишени размери. Същите не са съобразени с обичайната степен на обществена опасност на конкретните престъпления по чл.354а, ал.1, изр.1 и чл.354а, ал.1, изр.2 от НК, с ниската лична опасност на дееца, с наличните смекчаващи отговорността обстоятелства и имотното състояние на подсъдимия, както изисква чл.47, ал.1 от НК. Индивидуализиращите отговорността на подсъдимия обстоятелства, преценени в тяхната съвкупност, налагат извод, че коментираните наказания глоба следва да бъдат в минималните

предвидени в закона размери, съответно 5000 лева за престъплението по чл.354а, ал.1, изр.1 от НК и 20 000 лева за престъплението по чл.354а, ал.1, изр.2 от НК.

Промяната в наказанията глоба обуславя изменение на обжалваната присъда в частта ѝ, с която на основание чл.23, ал.3 от НК е присъединено към общото наказание лишаване от свобода наказанието глоба, като размера на присъединеното наказание глоба следва да се намали от 30 000 лена на 20 000 лева.

При служебната проверка на атакувания съдебен акт въззивната инстанция установи, че в частта му, с която на основание чл.68, ал.1 от НК, е приведено в изпълнение наказанието от осем месеца лишаване от свобода, наложено на подсъдимия с присъда по НОХД №3399/2020г. на Районен съд – Бургас, е незаконосъобразен, тъй като не са били налице изискванията на цитирания законов текст за прилагането му. Съгласно същия, ако до изтичане на определения от съда изпитателен срок осъденият извърши друго умишлено престъпление от общ характер, за което, макар и след този срок, му бъде наложено наказание лишаване от свобода, той изтърпява и отложеното наказание. Видно от приложената по делото справка за съдимост /т.1, л.74-75 от ДП/, с присъда №120 от 28.08.2020г., в сила от **03.11.2020г.**, по НОХД №3399/2020г. на Районен съд – Бургас, подс. В. е бил признат за виновен в извършване на **10.08.2020г.** на престъпление по чл.354а, ал.3, т.1 от НК, за което на основание чл.58а от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от осем месеца, както и наказание глоба в размер на 2000 лева, като изпълнението на наказанието лишаване от свобода е било отложено за изпитателен срок от три години. Този изпитателен срок е започнал да тече от деня на влизане на присъдата в сила – 03.11.2020г. Двете престъпления – предмет на разглеждане по настоящото дело, реализирани в периода 10.06.2020г. – 02.07.2020г., са били извършени преди престъплението – предмет на разглеждане по НОХД №3399/2020г. на Районен съд – Бургас. Следователно, те не са осъществени в тригодишния изпитателен срок по цитираното дело, започнал да тече близо пет месеца по-късно от настоящия инкриминиран период - 10.06.2020г. – 02.07.2020г. Поради това не са били изпълнени предпоставките на чл.68, ал.1 от НК за активиране на условното наказание от осем месеца лишаване от свобода, наложено на подсъдимия с присъдата по цитираното дело. В обсъдената ѝ част обжалваната присъда е незаконосъобразна и следва да се отмени. Разгледаните по настоящото дело две престъпления се намират с деянието – предмет на разглеждане по НОХД

№3399/2020г. на Районен съд – Бургас в условията на съвкупност по смисъла на чл.23 – чл.25 от НК, поради което за тях следва да се определи едно общо най-тежко наказание. Този недостатък обаче не може да се отстрани с настоящото въззивно решение. Той следва да бъде коригиран от първоинстанционния съд в отделно производство по реда на чл.306, ал.1, т.1 от НПК.

С атакуваната присъда първостепенният съд се е произнесъл и по въпроса за изпълнението на наложеното на подсъдимия общо наказание лишаване от свобода, като неправилно е постановил същото да се изтърпи при първоначален строг режим съгласно чл.57, ал.1, т.2 б. „в“ от ЗИНЗС. В случая не е изпълнена никоя от хипотезите, уредени в чл.57, ал.1, т.2, б. „а“, б.„б“ и б. „в“ от ЗИНЗС, при която да се налага подсъдимият да изтърпи наложеното му наказание лишаване от свобода при строг режим. Определеното от въззивния съд общо наказание лишаване от свобода за срок от три години и четири месеца следва да се изтърпи при първоначален общ режим съгласно чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС. Предвид на това присъдата следва да се измени в обсъдената ѝ част, като постановеният от първата инстанция първоначален строг режим следва да се замени с общ режим.

Съобразявайки императивните норми на чл.354а, ал.6 и чл.53 ал.2 б. ”а” от НК първостепенният съд правилно е отнел в полза на държавата процесните наркотични вещества, които са предмет на разгледаното престъпление и безусловно подлежат на отнемане.

В съответствие с чл.53, ал.1, б.„а“ от НК съдът отнел в полза на държавата процесните предмети, подробно описани в присъдата, тъй като същите са послужили за извършване на умишленото престъпление.

Съблюдавайки нормата на чл.189, ал.3 от НПК, първостепенният съд правилно е осъдил признатия за виновен в извършване на разгледаните престъпления Р.В. да заплати в полза на държавата по сметка на ОД на МВР – Бургас сумата 588,17 лева, а на Окръжен съд – Бургас – сумата 30 лева, представляващи направени разноски по дело.

В заключение, въззивният съд прие, че на основание чл.337, ал.1, т.1 от НПК следва да измени обжалваната присъда в коментираните ѝ части, като намали размерите на наказанията, наложени на подсъдимия за настоящите престъпления, както следва: за деянието по чл.354а, ал.1, изр.1 от НК - от лишаване от свобода за срок от три години на лишаване от свобода за срок от две години и четири месеца и глоба от 10 000 лева на 5000 лева, за деянието

по чл.354а, ал.1, изр.2 от НК - от лишаване от свобода за срок от четири години на лишаване от свобода за срок от три години и четири месеца и глоба от 30 000 лева на 20 000 лева. Първоинстанционната присъда следва да бъде изменена и в частта ѝ относно определеното на подсъдимия общо наказание, като същото следва да бъде редуцирано от въззивната инстанция от четири години лишаване от свобода на три години и четири месеца лишаване от свобода, а присъединеното към него наказание глоба следва да се намали от 30 000 лева на 20 000 лева. Съдебният акт след да бъде изменен в частта, с която е определен строг режим за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, като се постанови изтърпяване на това наказание при общ режим. Присъдата следва да се отмени в частта ѝ относно приложението на чл.68, ал.1 от НК.

В останалите ѝ части, в които присъдата не подлежи на изменение или отмяна, тя следва да бъде потвърдена като законосъобразна и обоснована, съгласно чл.338 от НПК.

Ръководен от изложените съображения, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда №28 от 29.09.2021г. по НОХД №578/2021г. на Бургаския окръжен съд, като:

НАМАЛЯВА размера на наложеното на подсъдимия Р. В. В. за престъплението по чл.354а, ал.1, изр.1 от НК наказание от три години лишаване от свобода на **две години и четири месеца лишаване от свобода**.

НАМАЛЯВА размера на наложеното на подсъдимия Р. В. В. за престъплението по чл.354а, ал.1, изр.1 от НК наказание глоба от 10 000 лева на **5 000 /пет хиляди / лева**.

НАМАЛЯВА размера на наложеното на подсъдимия Р. В. В. за престъплението по чл.354а, ал.1, изр.2 вр. чл.26, ал.1 от НК наказание от четири години лишаване от свобода на **три години и четири месеца лишаване от свобода**.

НАМАЛЯВА размера на наложеното на подсъдимия Р. В. В. за престъплението по чл.354а, ал.1, изр.2 вр. чл.26, ал.1 от НК наказание глоба от 30 000 лева на **20 000 /двадесет хиляди / лева**.

НАМАЛЯВА размера на определеното на подсъдимия Р. В. В. на основание чл.23, ал.1 от НК **общо наказание** от четири години лишаване от

свобода на **три години и четири месеца лишаване от свобода.**

НАМАЛЯВА размера на присъединеното на основание чл.23, ал.3 от НК наказание глоба от 30 000 лева на **20 000 /двадесет хиляди / лева.**

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС първоначален **общ режим** за изтърпяване на наложеното на подсъдимия Р. В. В. общо наказание лишаване от свобода.

ОТМЕНЯ присъдата, в частта ѝ, с която, на основание чл.68, ал.1 от НК, е приведено в изпълнение наказанието от осем месеца лишаване от свобода, наложено на подсъдимия Р. В. В. с присъда по НОХД №3399/2020г. на Районен съд – Бургас

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалите ѝ части.

Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране пред ВКС на Република България в петнадесетдневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____